

Proleter DEVRİMCİ DURUŞ

Devrimler tarihin lokomotifidir!

Dergisi

Aylık siyasal dergi

ISSN: 2147-4028

Eylül-Ekim 2021 Sayı: 99

Fiyatı: 3 TL

Yıllardır yaz ayları orman yangınlarıyla, su baskınları ve sellerle geçiyor. Devletin yetkilileri de buna “kader” diyor! Yağmurlar mevsim normallerinin çok üzerinde yağmış da, sıcaklar son 50 yılın en üst seviyesine çıkmış da, halk dere yataklarına ev yapmış da... Suçlu hep doğa ve halk!..

Buralara binaları-köprüleri diken inşaat şirketlerinin, doğayı talan eden maden tekellerinin ve bunlara izin verenlerin hiç suçu yok! Bu suçlardan yargılanan, ceza alan kimse de yok!

Son 10 yıla baktığımızda, her yıl aynı felaketlerin yaşandığını, aynı sözlerin söylendiğini ve aynı tutumların alındığını görürüz. Tek fark, felaketlerin giderek daha büyük yıkımlara, ölümlere yol açması; yetkililerin ise daha pervasız davranmasıdır. Öyle ki, Kastamonu-Bozkurt'ta bir kadın, tam 4 saat boyunca devletin kurumlarına telefonla ulaşip, selin evlerine verdiği zararı an be an anlatıyor; ölümle karşı karşıya olduklarını söyleyip yardım istiyor. Ama o yardım bir türlü ulaşmıyor ve çocuklarıyla birlikte ölüyorlar.

Dile kolay, tam 4 saat! 4 saatte bir helikopter kaldırıp aileyi kurtaramıyorlar! Ama bir savaş uçağı dakikalar içinde havalanıp dağları-taşları bombalıyor! F-16'larıyla, SİHA'larıyla ölüm kusuyor ve bununla övünüyorlar! Ama ülkenin dört bir yanında ormanlar alev alev yanarken, bir yangın uçağı dahi bulunamıyor! Hangarlardaki THK uçakları çürümeye terk ediliyor!

Hatırlanacaktır; Erdoğan, soğan ve patates fiyatlarından yakınan halka, “siz bir merminin fiyatını biliyor musunuz” diye çıkışmıştı. Öyle ya, bir merminin yanında soğanın-patatesin lafı mı edilir?!

Halktan toplanan vergilerin asla halkın yararına kullanılmadığı artık herkesin gördüğü bir gerçektir. Paralar savaş sanayine, inşaat tekellerine, cihatçı çetelere akıtılıyor. Yani doğayı ve insanı katledenleri ihya ediyorlar.

Sayfa 2'de sürüyor

Yangın, sel, salgın...

YA ÖLÜM YA DEVRİM!

Yangın, sel, salgın... YA ÖLÜM YA DEVRİM!

Bu sistem; halkı yaşatmaya değil, öldürmeye göre kurgulanmış. Yaşatmayı değil ama öldürmeyi çok iyi biliyorlar.

Doğa olaylarını bir felakete dönüştüren emperyalist-kapitalist sistem, salgın hastalıkların da müsebbibidir. En son koronavirüs salgınında milyonlarca kişi hayatını kaybetti. Üstelik virüs, sürekli mutasyona uğruyor. Ve bunların daha bulaşıcı, daha öldürücü olduğu söyleniyor. Vayrolan aşılardan etkisiz kalacağı, yeni varyantlara göre aşı üretiminin yapılması konuşuluyor.

Böylece bir yandan halkı virüsle korkutma-ya ve öldürmeye devam ediyorlar; bir yandan da yeni aşılarla ilaç tekellerine kar üstüne kar rekorları kırdırıyorlar.

Türkiye’de günlük vaka sayıları 20 binin üzerinde; ölümler ise 250-300 arasında. Salt turizmi canlandırmak adına, koronanın yayılmasına göz yumdular. Sonbaharla birlikte yeniden kapanma dönemini başlatmaları kimseyi şaşırtmaz. Her şey o kadar keyfi ki, sağlık başta olmak üzere hiç bir konuda güven vermiyorlar. Avrupa ülkeleri bile Türkiye’nin koronavirüsle ilgili verilerine güvenmediklerini belirtiyor ve “kırmızı liste”den çıkartmıyor.

Elbette bunun siyasal nedenleri de var. ABD ve AB, Erdoğan yönetimini kendi istekleri doğrultusunda daha fazla kullanmak için her yolu deniyor. Erdoğan yönetimi de, ayakta kalabilmek için her tür tavizi vermeye hazır. ABD işbirlikçisi Afganlılara kapıları açmaları, milyonlarca sığınmacıyı barındırmaları boşuna değil!

Türkiye; Doğu sınırı kevgire dönmüş, Batı sınırı ise sıkı sıkıya kapalı yarı-açık cezaevi konumunda. Üstelik bu sığınmacıları “ucuz işgücü kaynağı” olarak tekellere sunarak ücretleri daha da düşürüyorlar. Diğer yandan işsizliğin ve açlığın sorumlusu sığınmacılarmış gibi gösterip yabancı düşmanlığını körüklüyorlar. Yani her durumda egemenler, sığınmacılar üzerinden fayda sağlıyor.

Ve bütün bunları din kisvesi altında yapıyorlar. AKP yönetimi, Taliban gibi ortaçağ kalıntısı bir örgütü bile meşrulaştırmaya, işbirliği yapmaya çalışıyor. Afganistan’ın Kabil Havaalanı’nı Taliban’la birlikte işletebilmek için uğraşıyor. Elbette bu sadece Taliban’a ideolojik yakınlığından değil, büyük rantlar elde etme iştahından kaynaklanıyor. Taliban, en büyük uyuşturucu tüccarı örgüttür. Uyuşturucunun dünyaya sevkisi, Kabil Havaalanı’ndan gerçekleşiyor. AKP,

buranın işletmesini alarak uyuşturucu ticaretinin merkezinde yer almak istiyor. Hatırlanacaktır, Binali Yıldırım’ın oğlu uyuşturucu trafiği için taa Venezuela’ya gitmişti. Sedat Peker’den Sezgin Baran Korkmaz’a kadar mafyatik ilişkiler ağıının merkezinde de uyuşturucu bulunuyor.

AKP gibi dinci-gerici bir parti döneminde Türkiye, uyuşturucunun merkezi haline geldi. Yolsuzluk, ah-laksızlık, düşkünlük, en çok bu dönemde arttı. Hal böyle-leyken Diyanet İşleri Başkanı, Osmanlı Şeyhülislam’ı gibi her konuda fetva veriyor. Yargı yılının açılışını yapıyor, internetin yasaklanmasını istiyor, dinin ticarete ve siyasete karışması gerektiğini savunuyor... Üstelik protokol sıralamasında 40 basamak birden atlayıp, 12. sıraya yerleşiyor. Ve tabii bütçeden en fazla payı da Diyanet alıyor!

Ama emekli maaşlarında dünyada en kötü üç ülkenin arasındayız. Her üç gencimizden biri işsiz! İşsizlik ve açlıktan insanlarımız intihar ediyor. İş cinayetlerinde her gün en az 6 işçi can veriyor. Her doğa olayı bir felakete dönüşüyor. Selin denize sürüklediği onlarca kişiden hala haber yok!

Ve Erdoğan, doğasına-toprağına sahip çıkan halka diyor ki; “ülkenin dört bir yanından gelen solcular, komünistler sizi kışkırtıyor!” Bu bayat demagojiyle halkı destekçilerinden mahrum bırakmaya, direnişlerini kırmaya çalışıyor. Ama halk, kendi deneyimleriyle gerçekleri görüyor. Onca açlığın, işsizliğin, doğa ve insan katliamının kışkırtmadığı bir halkı, kimsenin kışkırtamayacağını da çok iyi biliyor.

Komünistlerin varlığı değil güçsüzlüğüdür, halkın isyanının zaferle sonuçlanmamasının nedeni... Ne zaman ki, işçi ve emekçiler, yaşamı kendilerine zehreden emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı komünistlerin önderliğinde ayaklanır, gerçek kurtuluşa ancak o zaman kavuşur.

Bu sistemin halka acı ve ölüm dışında sunduğu bir şey yoktur. “Ya ölüm ya devrim” dışında seçeneği kalmamıştır.

Okurlara...

Merhaba,

Bir buçuk yıl aradan sonra okullar yeniden açıldı, yüzyüze eğitim başladı. Ancak sorunlar öylesine büyük ki, eğitim sisteminin neresinden tutsan elinde kalıyor.

Dinci gerici eğitim sistemi, zaten son yıllara damgasını vuran en önemli sorun durumunda. Yanısıra, pandemi koşullarında eğitimin nasıl yürütüleceği konusu, büyük bir belirsizlik taşıyor. Tıpkı işçilerin fabrikalarda hiçbir önlem alınmadan çalışmaya zorlanması gibi, öğretmenler ve aileler de kendi başlarına bırakılmışlar. MEB, okullara öğrenci başına sadece 4 TL ödenek ayırmış. Devlet okullarında sınıflar tıka basa dolu; bu yetmezmiş gibi, son bir hafta kala inşaat-tadilat faaliyetine başlayan okullar var.

Bir taraftan salgın yayılmaya devam ediyor, diğer taraftan açlık, işsizlik çığ gibi büyüyor, buna bir de eğitimin sorunları ve mali yükü ekleniyor. Her cepheden sömürü katmerlenirken, mücadeleyi yükseltmekten başka bir yol görünmüyor.

Gündemdeki konulara ilişkin yazıları dergimiz sayfalarında bulabilirsiniz.

Bir sonraki sayımızda görüşmek üzere...

**“III. Emperyalist Savaş sürüyor...
DEVİRİM günceldir!”
kitabı çıktı.
Büromuzdan ve kitapçılardan
temin edebilirsiniz.**

99. Sayıda

3	Yoksullaştıran “büyüme”
4	Karadeniz sel altında Adana’da basın açıklaması ve anmalar
5	Yanıyoruz
6	Okullar sorunlarla açıldı
7	Üniversite sınavlarının gösterdikleri
8	Sığınmacı-göçmen işçiler
9	Maden işçilerinin büyük kaybı
10	Afganistan’da Taliban cehennemi
11	Konya-Meram’da ırkçı katliam
12	Taliban aynasında görünenler
14	“Kayyum rektör” geldiği gibi gitti Gülsuyu’nda yasağa rağmen festival
15	Geleceğimizin köprüsü tarihimiz
17	Devrim günceldir!

Yayın Sahibi ve Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: Çağdaş Büyükbaş

Adres: Mecidiyeköy mah. Ayfer sk. No: 10/5 Asım Bey Ap. Şişli/ İst. Tel: 0538 777 99 01,
devrimcidurus@gmail.com, proleterdevrimcidurus2.org

Baskı: Berdan Matbaacılık, Davutpaşa cad. Güven San. Sit. C Blok No: 215-216 Topkapı/İst.
Tel: (0212) 613 1211, ISSN: 2147-4028, Yayınevi sertifika no: 48918

YEDİVEREN YAYINLARI Yerel Süreli Yayın Sayı: 99 Eylül-Ekim 2021, 3 TL(KDV %0)

Üstüste açıklanan ekonomi rakamlarıyla oldukça pembe bir tablo çiziliyor. Resmi devlet kurumları, işsizlikten enflasyona, büyüme oranlarından Merkez Bankası rezervlerine kadar pek çok alanda “göz kamaştırıcı” rakamlar açıklıyorlar. Öyle ki, yandaş gazeteciler bu durumu, “ekonomik şahlanış” olarak yorumladılar; yine dünyanın bizi “kıskandığını” söylediler. Oysa ekonominin gerçek durumu, bu rakamların yanına bile yaklaşamayacak kadar kötü.

Hormonlu büyüme

Önce büyüme rakamlarına bakalım. TÜİK, Türkiye ekonomisinin, yılın ikinci çeyreğinde yüzde 21.7 büyüdüğünü açık-

laştırmaya çalışıyorlar. Ancak kendi tabanı bile, artık “masal”ları dinleyecek durumda değil. Çünkü iddia edilen “büyüme”, kitlelerin yaşamına yansımıyor. **Kitleler, özellikle son üç yıldır, sistemli biçimde yoksullaştığını, hayat şartlarının her geçen gün kötüleştiğini görüyor, yaşıyor.**

Enflasyon 2001 krizinden yüksek

Büyüme rakamları ile aynı günlerde, enflasyon yüzde 19,25 olarak açıklandı. Bu da bir başka illüzyon, bir başka “resmi yalan”. Gıda fiyatları, geçen yıl ile kıyaslandığında 2-3 katına çıkmış; kiralarda astronomik artışlar var; elektrik, su ve doğalgaza yapılan zamlar kabusu dönmüş; son bir ayda yüzde 25 gizli zam yapılmış

enflasyonu yüzde 30.8 olarak ölçülmüş. Bugün ölçülen üretici enflasyonu ise yüzde 45,7. Tüm dünyayı sarsan, kitlesel işçi kıyımlarının yaşandığı o büyük kriz döneminden çok daha ağır, o gün yaşanan enflasyonun bir buçuk katına yükselmiş bir tablo var bugün ülkemizde.

Asıl büyüyen sömürüdür

Ekonomik kriz, son iki yılda daha da derinleşti. Ancak koronavirüs salgını, ege-men sınıflar için “Allah’ın bir lütfu”na dönüştürüldüğü için, başlangıçta bu durum geri plana itildi. Sağlık krizi, ekonomik krizin önüne geçti. Önce “hayatta kalmaya” çalışan kitleler, pandemi bahanesiyle alınan kararlara uyum sağlamaya çalıştı.

Aylar geçtikçe, pandemi koşullarının nasıl bir sömürü aracına dönüştürüldüğü daha net çıktı ortaya. Çalışma koşulları daha da ağırlaştırılmış, sömürü katmerlenmiş, buna rağmen patronlar ücretleri düşürmeye, ödemeleri geciktirmeye çalışmışlardı. “İşten çıkarma yasağı”, tazminatsız işten atmayı kolaylaştırmaktan başka bir işe yaramıyordu.

Bu dönemde, ülkemizdeki “dolar milyoneri” sayısı artarken, işçiler daha da yoksullaştı, yaşam koşulları zorlaştı. Bu gerçek rakamlara da yansdı. Yapılan araştırmalara göre, **üretilen katma değerden patronların aldığı pay bir önceki sene yüzde 43 iken, geçen sene yüzde 49,8’e yükseldi. Çalışanların aldığı pay ise önceki sene yüzde 37 iken, geçen sene yüzde 32,9’a düştü.**

Bu rakamlar, krizin faturasının işçilere çıkarıldığının kanıtıdır. Toplam milli gelir içinde çalışanların payı azaltılarak patronların payı artırılmakta; çalışanlardan kısıp çeşitli bahanelerle (vergi indirimleri, teşvikler, köprü-hastane-havalimanlarının garanti ödemeleri vb) patronlara servet aktarılmaktadır.

* * *

Sömürücü kapitalist devlet, patronların refahı için uğraşır. İşçi ve emekçilerin payına düşen ise, daha fazla yoksullaşma, daha fazla çalışma, daha fazla sömürüdür. Bugün artık işçi kıyımı kitlesel rakamlara ulaşmış (sadece son iki ayda, kayıtlı işsiz sayısı 244 bin kişi arttı), açlık yaygınlaşmış, gıdaya ulaşmak giderek daha zorlaşmış durumdadır.

Bu koşullarda, yaşam hakkımızı savunmanın tek yolu mücadele etmektir. Ekonomik krizin faturasını ödememek için, koronavirüs salgınından ölmek için, ağır çalışma ya da işsizlik girdabında boğulmamak için, üretimden gelen gücümüzü kullanmak, sokağa çıkmak, mücadele etmek zorundayız.

Yoksullaştıran “büyüme”

ladı. Gerçekte ise, ortada bu kadar rekor bir büyüme yok. Geçen yıl koronavirüs salgını koşullarına denk gelen “ikinci çeyrek” döneminde (yani Nisan-Mayıs-Haziran aylarında) ekonomi birden çakılmıştı. En başta, üstüste gelen kapanma kararları nedeniyle bir çok sektör (AVM’ler, lokantalar, kuaförler vb.) tamamen durmuştu. **Bir yıl önce ekonomideki büyüme eksilere düşünce, bir yıl sonra biraz kıpırdanma, yanıltıcı rakamlara dönüşüyor. Buna “baz etkisi” deniyor** ve ekonomideki çöküşü perdelemek için ideal bir tablo oluşturuyor.

2020’ye göre değil, 2019’a göre değerlendirmek, sorunu daha net görmemizi sağlar. 2019’un ikinci çeyreği ile kıyasladığımızda, iki yıldaki büyümenin yüzde 9.1 olduğu ortaya çıkıyor. Sadece ikinci çeyreğe değil, yıllık büyümeye baktığımızda ise, **2019’dan bu yana büyüme oranının yüzde 4.4 olduğunu görüyoruz.** Ciddi bir döviz patlamasının yaşandığı ve ekonomik krizin sert biçimde kendini gösterdiği 2018 yılından bu yana, üç yılın ortalama yıllık büyüme oranı ise, sadece yüzde 2.4 olarak gerçekleşti.

AKP’nin açıkladığı resmi büyüme rakamlarının gerçeklerle hiçbir ilgisi yoktur. İstatistik oyunlarıyla farklı bir tablo

ekmek gibi en temel gıda maddesine... Bu koşullarda enflasyonun yüzde 19,25 olması ihtimali yok. Bu nedenle açıklanan rakam, kimseyi ikna etmiyor.

Devletin resmi kurumlarının dışındaki kurumların yaptığı açıklamalar, enflasyonun gerçek düzeyini ortaya koymaya yetiyor. Enflasyon Araştırma Grubu’nun (ENAG) yaptığı değerlendirmeye göre, Ocak-Ağustos enflasyonu yüzde 30.39 düzeyinde. Bu rakam, karşılaştığımız fa-hiş fiyat artışlarını açıklıyor aslında.

Üstelik **önümüzdeki dönemde enflasyon, özellikle gıda enflasyonu tırmanmaya devam edecek. Bunu “üretici enflasyonu” rakamlarına bakarak görmek mümkün.** Son bir yıl içinde üreticinin maliyet hesapları devasa artışlar görmüş. Mesela mazot başta olmak üzere enerji maliyeti yüzde 50’nin üzerinde artmış. Elektrik ve gazdaki artış yüzde 48 olmuş. Çiftçiye yüzbinlerce liralık elektrik faturası geldiğine dair haberler her gün basında yer alıyor. Krediyle, borçla ayakta kalmaya çalışan çiftçi, bu maliyeti elbette ürünlerine yansıtmaya çalışıyor.

Üreticinin durumu, yaşadığımız ekonomik krizin en çarpıcı göstergelerinden birisi aslında. **2001 krizi sonrasında, AKP hükümet olduğunda üretici**

Pandemi döneminde, ülkemizdeki “dolar milyoneri” sayısı artarken, işçiler daha da yoksullaştı, yaşam koşulları zorlaştı. Bu gerçek, rakamlara da yansdı. Yapılan araştırmalara göre, üretilen katma değerden patronların aldığı pay bir önceki sene yüzde 43 iken, geçen sene yüzde 49,8’e yükseldi. Çalışanların aldığı pay ise önceki sene yüzde 37 iken, geçen sene yüzde 32,9’a düştü. Bu rakamlar, krizin faturasının işçilere çıkarıldığının kanıtıdır.

Karadeniz sel altında!

Temmuz ayında Doğu Karadeniz’de yağışlar sele, sel ise felakete dönüşmüştü. Bir hafta arayla iki defa Rize’den Artvin’e kadar olan geniş bir bölgede, sel ve heyelan nedeniyle büyük acılar yaşanmıştı.

Şimdi de **Batı Karadeniz sular altında. Kastamonu, Sinop ve Bartın, 11 Ağustos’ta büyük bir sel felaketi ile karşı karşıya kaldı.** 300’den fazla insanın kayıp olduğu söyleniyor. Bu insanlar ya enkaz altında kalmış, ya da sel ile birlikte sürüklenmiş durumda. Yani gerçek ölüm rakamı, söylenenin çok üzerinde.

Yaşanan ölümlerin ve yıkımın suçu yine “doğa”ya yüklendi. *“Hiç bu kadar çok yağış olmamış”tı! “Devlet elinden geleni yapıyor”du!*

Oysa gerçekte, yaşanan felaketin tek bir sorumlusu var: “İnsan”ı değil, sadece “kar”ı düşünen; tüm kararlarını rant odaklı alan kapitalist sistem! Bu nedenle, “doğal afet” değil, göz göre göre gelen bir katliamla karşı karşıyayız.

Son sel felaketinde, en büyük yıkım Kastamonu’nun Bozkurt ilçesinde yaşandı. **Bölgenin**

doğa harikalarından olan Ezine Çayı’nı bir “katil”e dönüştüren; yağışlar değil, devletin kar odaklı politikalarıydı.

Çayın doğal “taşkınovası” yatak genişliği 400 metreydi. Ta ki, *“dereleri ıslah ediyoruz”* diyerek doğanın dengesini bozan hükümet müdahalesine kadar. **400 metre yatak genişliği olan Ezine Çayı, 15 metrelik bir kanala sıkıştırıldı; bu nedenle selin yüksekliği 7-10 metreye kadar çıktı.**

Dereyi yok edip, zemine beton döküp, kenarına da duvar örünce, derelerin “ıslah” olduğunu, kendisine belirlenen bu kanalın dışına çıkmayacağını zannediyorlar. Sonra bu derenin iki yanını imara açıyor, insanların kendi “mezar”larına yerleşmesine sebep oluyorlar. Üstüne bir de HES’in baraj kapaklarını açınca, sel, deniz olup taşıyor ilçenin üzerine. Dahası, eski-yıpranmış binalar sapasağlam yerinde dururken, yeni binalar bir moloz yığınına dönüşüyor, içindeki insanlarla birlikte.

Bu arada, patlayan HES’ler felaketi daha da büyütüyor. Yıkılan HES duvarlarından taşan sular ilçeyi yutuyor.

Bu da yetmiyor; bu küçücük ilçede *“anahtar kaybolsa anons yapılıyor”* diyor insanlar; ama sel gelirken *“sel çok büyük, canınızı kurtarın”* diye anons yapılmıyor. Tam tersine *“sel geliyor, arabalarınızı çekin”* anonsu yapılıyor; arabasını çekmek için evinden çıkanlar sele kapılıp, daha ilk anda kaybolup gidiyor.

İnsanlar yakınlarını kaybettiler, evlerini

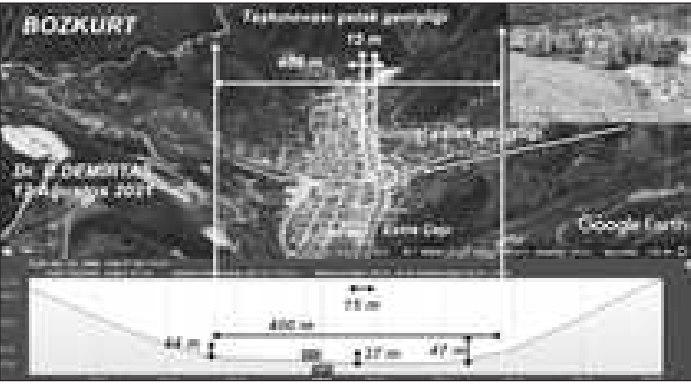
kaybettiler, yaşamları yerle bir oldu. Devlet ise yine kendi umursamazlığı içinde yaklaşıyor bu acılara.

Erdoğan, yıkımın ardından bölgeye geliyor. Etrafında bakanları, korumaları, araç konvoyları... Namaz kılabilmesi için, “sahra hastanesi”ne dönüştürülmüş olan cami boşaltılıyor hemen. Yine yardım çalışmaları durduruluyor, Erdoğan geziyor diye. Bu defa insanların üzerine çay fırlatmıyor; son dönemde fırlattığı çay paketlerinin yarattığı öfkeyi dikkate almışlar demek ki. Ama geri kalan her şey aynı. Yine IBAN numarası veriliyor, yine yardım toplamak için tek yetkili olarak AFAD belirleniyor, yine muhalefet suçlanıyor, yine muhalefetin yardım etmesi engelleniyor, yine “hibe” değil, “kredi” vaadediliyor... Yine bir felaket, parti propagandasına çevriliyor.

Kitlelerin yaşamlarına ve acılarına dönük bu duyarsızlık, AKP açısından şaşırtıcı bir durum değil. Ancak kitlelerin öfkesi de, kızgınlığı da giderek büyüyor.

Daha da büyümeli! **Doğayı tahrip eden, dereleri HES’lere kurban eden, afet riski taşıyan bölgelere imar izni veren, azami kar için insanların canını hiçe sayan bu sisteme yönelmeli bu öfke.** Çünkü bu rant düzeni, bu kar hırsı yerle bir edilmedikçe, her “doğal afet”, doğal olmayan bir katliama dönüşmeye devam edecek.

13 Ağustos 2021 tarihinde internet sitemizde yayınlanmıştır.

Adana’da basın açıklaması ve anmalar

Konya’da Kürt bir ailenin evine dönük faşist katliam ve yaşanan orman yangınları, Adana’da yapılan eylemle protesto edildi. Akdeniz KSD, Anadolu Der, BGM, DAD, Dersimliler Der, Ek-mek ve Onur, FÖKEV, Halkevleri, HDP, HDP/AGM, İHD, Kaldıraç, Öğrenci Kolektifleri, SDG, SYKP ve TİP’in katılımıyla 31 Temmuz 2021 tarihinde, saat 18.00’de İnönü Parkı’nda toplandı ve ortak basın açıklaması okundu.

Faşist saldırılara karşı bildiri dağıtımı

23 Haziran günü, aralarında FÖKEV’in de bulunduğu devrimci güçler, HDP ve Devrimci Parti’ye dönük saldırıları ve Deniz Poyraz’ın katledilmesini protesto için yazılan ortak bildiri dağıtmak üzere ‘5 Ocak Meydanı’nda bulundu. Bildiri dağıtımı iki gruba ayrılarak her iki kaldırımdan yürünerek başladı.

Çakmak Caddesi, İnönü Parkı, Atatürk Caddesi ve Atatürk Parkı da dahil caddeler boyunca bildiri dağıtımı yapıldı. Dağıtım esnasında yüksek sesle ajitasyon faaliyeti devam etti. “Faşizmin saldırıları karşısında asla diz çökme-yeceğiz” vurgusu öne çıkarıldı.

TKEP-L tutsağı mezarı başında anıldı

Devletin hücre tipi hapisanelere geçiş saldırısına karşı yapılan ölüm orucu eyleminde, 2001 yılında ölümsüzleşen TKEP-L dava tutsağı Aysun Bozdoğan, mezarı başında anıldı. Birleşik Gençlik Meclisleri(BGM) ve BMG’nin gerçekleştirdiği anmaya FÖKEV, HDP, TUADDER de katıldı. Mücadele Birliği Platformu adına yapılan konuşma-da onun devrimci kişiliği anlatıldı. Ayrıca şair Ruhan Mavruk, Aysun’u da anlatan şiirini okudu.

Ölüm Orucu anması

14 Temmuz günü tüm Ölüm Orucu şehitleri anıldı. HDP Seyhan İlçe binası salonunda düzenlenen anmada sinevizyon gösterimi ve müzik dinletisi yapıldı. Aralarında FÖKEV’in de bulunduğu devrimci güçlerin gerçekleştirdiği anma etkinliğinde hapisaneler mücadelesi üzerine konuşmalar yapıldı.

İhtilalci Komünist Şaban Budak’ın mezarı onarıldı

Adana’da 1992 yılında bir kamulaştırma eylemi sırasında şehit düşen ihtilalci komünist Şaban Budak’ın Adana-Buruk Mezarlığı’nda bulunan mezarı onarıldı.

Adana PDD

Günlerdir yanıyor ciğerlerimiz. 28 Temmuz'dan bu yana, Muğla ve Antalya ormanları, köyleri, ilçeleri alev alev... Ormanlar yanıyor, evler yanıyor, ormanların

içinde yaşayan, o doğanın bir parçası olan canlılar yanıyor, insanlarla birlikte yaşayan hayvanlar yanıyor... Geçmişimiz yanıyor; geleceğimiz yanıyor...

Bölge insanı cansiperane uğraşıyor, yangınları söndürme çalışmalarına katılmak için, yangın söndürenlere su taşımak için, bir işin ucundan tutmak için... Ellerinde pet şişelerle, çalılarla devasa yangınların içine dalan insan görüntüleri...

"Devlet nerede" diye soruyor halk. "Uçaklar nerede" diye soruyor. Yangınlar büyüyor; ama günler boyunca merkezi bir müdahale gelmiyor, uçak gelmiyor, helikopter gelmiyor. Gökyüzünde sadece koyu gri dumanlar, kızıl-turuncu alevler... Uçak yok, helikopter yok... Devlet yok bu yangında!

Günler sonra tek tük helikopterler görünmeye başlıyor. Yangına adeta kaşıkla su atar gibi sepetindeki suyu boşaltıyor helikopter.

THK uçakları hangarlarda bekletiliyor. Yapılan açıklamaların hiçbirini tutmuyor. Bir "uçakların motorları arızalı" diyorlar, bir "bakım yapılmadı, uçamaz" diyorlar, hatta hızlarını alamayıp "zaten uçak yok" diyorlar. Ama uçaklar bekliyor THK hangarlarında. Ormanlar yanıyor, uçaklar uçurulmuyor; THK'nın kayyum başkanı düğüne gidiyor.

Yanıyoruz!

"Üç bakanla yangın bölgesindeyiz" diyorlar alay eder gibi. Hatta Erdoğan da gidiyor yangın bölgesine; onlarca koruma aracıyla, itfaiyenin bile yolunu keserek gidiyor Erdoğan. Sonra otobüsün üzerinden çay atıyor, bir umut çözüm bulur mu diye otobüsün yanına yaklaşmış olan 10-15 kişinin üzerine. Ve insanlar çayı tutmak için uzanmıyorlar bile; öylesine mecalsiz, öylesine umutsuz, öylesine bıkkınlar bu umursamazlıktan ve uğradıkları bu hakarettten. Bakanlar da Erdoğan'dan farksız; onlarca arabayla, sayısız korumayla geliyorlar, "her şey kontrol altında" diye demeç veriyorlar; ve konvoylarıyla çekip gidiyorlar.

TOKİ, evleri yananlar için hemen proje evlerini pazara sürüyor. AKP'nin Gündoğmuş Belediye Başkanı işportacı cevvaliğiyle övüyor evleri: "evi eski olanlar,

'keşke benim de evim yansaydı' diyecekler!"

TOKİ işportacı cevvaliğiyle övüyor evleri: Tam 20 yıl ödemeli, çok cüzi faizli!

Bir de "terörist" avı-

na çıkmaya çalışıyorlar pervasızca. "Yangın neden söndürülmüyor" diye hesap soran kitlenin öfkesinden kurtulmak için "yangını kim çıkardı"yı tartıştırmaya çalışıyorlar. "Terörist" dedin mi akan sular durur zaten. Oysa yangın, ormanın içine otel inşa etmek isteyenler tarafından çıkartılır; Muğla'nın dört bir yanına maden ocakları için ruhsat verenler tarafından çıkarılır; ormandan geçen enerji nakil hatlarının bakımını yaptırmayanlar tarafından çıkartılır... En büyük yangın sabotajcıları eskiden de onlardı; şimdi de onlardır! En büyük yangın sabotajcıları, hangi gerekçeyle çıkmış olursa olsun, yangını söndürmek için devletin olanaklarını seferber etmeyenlerdir.

Muğla yanıyor! Antalya yanıyor! Dersim yanıyor! Muğla'nın incisi Akbele Ormanı'nda maden açmak için ağaçlar kesiliyor, fırsat bu fırsat. Türkiye tarihinin en büyük orman yangını sürüyor. İnsanlar tek bir canlıyı, tek bir metrekaare orman alanını korumak için günlerdir canla-başla çalışıyorlar.

Ve bir kere daha kitleler, felaket dönemlerinde kendi güçlerine güvenmenin tek çare olduğunu görüyorlar.

3 Ağustos 2021 tarihinde internet sitemizde yayınlanmıştır.

İzlenimler, gözlemler....

Yangının ilk çıktığı yerlerden biri Manavgat'tı. Manavgat'ta 34 mahalle ve köy ya tamamen ya da kısmen yandı. Manavgat'ta vardığımızda, alevler ilçe merkezinin yanı başına kadar gelmişti ve izleri hala duruyordu. Evrenseki, Gündoğmuş, Oymapınar en çok zarar gören yerlerdi. Orman içinde bulunan köylerden evler büyük oranda yanmış ve zarar görmüştü. Zarar görmeyenler de ağırlıklı olarak korunaklı villalardı.

Yangınlar 4 ayrı noktada aynı anda başlamış ve rüzgarın etkisiyle mahallelere ve otobana kadar gelmiş. İlk saatler alevlerin bu kadar hızlı yayılması bir şok etkisi yaratmış ve bir koordinasyonsuzluk yaşanmış. Devlet kurumları aranmış, fakat son derece ilgisiz yaklaşmışlar, "yanar yanar söner" demişler. Yangından iki-üç gün sonra, o da çok az araçla ortaya çıkmışlar. Uçaklar ve helikopterler günlerce ortalıklarda görünmemiş.

Manavgatlılar yangına kendi olanaklarıyla müdahale ettiklerini, ancak güçlerinin yetmediğini belirtiyorlar. Türkiye'nin bütün illerinden gönüllüler yangın yerlerine gelirken, devletin olmamasını rant planlarıyla ilişkilendiriyorlar. Diğer illerden gelen itfaiye ekiplerinin bölgeyi bilmemesi bir yana, büyük bir plansızlığın yangının büyümesine neden olduğunu söylüyorlar. Yangın sonrası ise, devletin ve şirketlerin kuşatmasıyla karşı karşıyalar...

Manavgat'a geldiğimizde Sanlar Mahallesi'nde dumanlar yükselmeye başlamıştı, hızlıca minibüsle oraya çıktık. Minibüste giderken insanların endişeleri konuşmalarına ve yüzlerine yansıyor. Birileri yangın bölgesinden yakınlarını almak için bir an önce oraya varmak istiyordu, bir yandan da "bilinçli yakıyorlar" diyerek, devletin rant planlarını anlatıyordu. Yangın yerine yakın bir yerde indiğimizde, jandarmamızın üç noktayı kesmiş olduğunu gördük. Alevler evlere yakın bir yerdedi ve ilk müdahaleyi mahalleli yapmıştı. Bir genç "kozalıklar bomba gibi patlıyor ve fırlıyor, kontrol edemiyorsun" diye durumu anlatıyordu. Dumanlar ve alevler yükselirken önce itfaiye geldi, sonra helikopter görüldü. Jandarma ekipleri bir yandan yolu kontrol ederken, bir yandan da insanlar evlerine koşarak değerli eşyalarını

çıkartmaya çalışıyorlardı. Gençlerin devlete tepki göstermesi üzerine "jandarmaya ve devlete küfür ediyorlar" diyerek oradan uzaklaştırmak istediler. Ama yöre halkı gençlere destek çıktı. Yaklaşık bir saat sonra alevler söndürüldü.

Yanan mahalleler ve köyler aslında yıllar öncesinden boşaltılmak istenmiş. Devlet kurumları aracılığıyla ya da şirketlerle çeşitli yoklamalar yapmışlar. Para teklifleri ile ikna edemedikleri için, "yangınlarla ikna etmek istediler" görüşü, halkın arasında baskın durumda. Yangın başlar başlamaz çizim planları ortaya çıkmış ve daha üstündeki ateş sönmeden evler yıkılmaya başlamış. Katarlı şirket temsilcilerinin yanan evleri gezip sahiplerine paralar dağıttıkları açık açık konuşuluyor. Keza devlet de TOKİ eliyle insanları 20 yıl krediyle borçlandırma girişimlerine başlamış.

Manavgat'ta devrimci-demokrat kurumlar, yangınlarla birlikte yardım toplama-ya başlamışlar ve birçok yardımı yerine ulaştırmışlar. Genelde hedefli dağıttıklarını söylüyorlar. Bundan sonra çocukların psikolojisinin düzeltilmesi ve hukuki prosedürlerle ilgili görüşmeler yapacaklarını belirttiler. Ziyaretimiz sırasında çocuklar için gelen kolileri arabalardan indirip tasnif ettik beraberce.

Türkiye'nin dört bir yanından insan Manavgat'a gelmiş. Yangına müdahalede ve gelen yardımların dağıtılmasında devletten daha hızlı davranmışlar. Gönüllülerin ve kurumların oluşturduğu bağımsız ekiplerin yanı sıra Manavgat Belediyesi de Atatürk Kültür Merkezi'nde Yangın Afet Merkezi oluşturmuş. Burada da binlerce gönüllü, her yaşta insan, yardımların tasnifi ve dağıtım işlerinde çalışıyorlar.

Şimdiki endişe, orman yangınlarından sonra sonbaharla başlayacak olan yağmurlar. Ağaçların yanması ve toprağın suyu çekme olasılığının azalması, sel felaketlerine yol açacak diye düşünüyorlar ve önlem alınmasını istiyorlar. Karadeniz'de yaşanan sel felaketi de bu günlerde yaşanınca, endişeler daha da artıyor.

Peşpeşe yaşanan yangın ve sel felaketleri, insan hayatının devlet için hiç bir önemi olmadığını bir kez daha gösterdi. Bu durum halkın devlete karşı duyduğu güvensizliği iyice artırmış. Öyle ki, yangın helikopterlerini "su mu döktü, benzini mi" endişesiyle izliyorlar.

Yapılması gereken tek şey yaşamımızı savunmak için mücadele etmek ve örgütlenmek. Nasıl afetlerle dayanışmamız ve mücadelemizle baş ettiysek, sistemi alaşağı edecek gücü de böyle bulacağız.

Pandemi dolayısıyla 1.5 yıldır kapalı tutulan okullar nihayet açılıyor. 2021-2022 öğretim dönemi ilk ve orta öğretim 6 Eylül'de başladı; üniversitelerin ise Ekim ayı ile birlikte açılması planlanıyor.

Okullar açılıyor, fakat sorunlar depreşmiş haliyle duruyor. Yine 40-50 kişilik sınıflarda, yetersiz öğretmen sayısı ile eğitim yapılacaktır. Bu durum, pandemi koşullarında hastalığın daha hızlı biçimde artması- na yol açacak.

Milli Eğitim Bakanlığı'nın (MEB) pandemiyle ilgili aldığı önlemler ve ayırdığı ek bütçe son derece göstermelik! MEB'in ayırdığı bütçeyle öğrenci başına 4 TL düşüyor! Böylece okulların hijyeni dahil, her tür sorununu gidermek, yine velilerin üzerine yıkılıyor. Artan zamlarla geçimini zar-zor sağlayan işçi ve emekçiler, çocuklarını okutabilmek için ek masraflarla karşı karşıya... Maskeden ıslak mendille, kağıt havluya kadar listeler veriliyor velilere...

Okullar açıldı fakat ne yeni öğretmen ataması yapıldı, ne de yeni derslikler açılarak sınıfların seyretilmesi sağlandı. Aksine 1.5 yıldır yapılmayan tadilatlar, okulların açılacağı döneme getirildi. Bu okullarda okuyan öğrenciler diğer okullara dağıtılarak sınıflara düşen öğrenci sayısı daha da artırıldı.

Diğer yandan **öğretmenlerin ve okulda çalışanların aşılması tamamlanmadı. Öğretmenlerde aşılama oranı yüzde 70 civarında.**

Keza öğretmenler odasının genişletilmesi, ikiye-üçe bölünmesi sağlanabilirdi. Aynı şekilde havalandırma sistemi kurulabilirdi. Kamuya ait okullarda klima bulunmuyor, ama bu konuda genelge çıkarılıyor! Havalaların soğumasıyla birlikte pencereler de kapanınca, hastalık daha hızlı yayılacak.

MEB'in gönderdiği genelgeye göre, öğrencilerin ve öğretmenlerin hergün ateşi ölçülecek ve bunlar kayıt altına alınacak. Bir öğrenci hastalanırsa karantinaya alınacak ama sınıf eğitime devam edecek, iki öğrenci veya öğretmen hastalanırsa, sınıfın tümü karantinaya alınacak! **Genelgedeki tuhafliklar bir yana, bunları kimin tespit edeceği belirsiz! Bu durumda her sınıfa bir sağlık görevlisi verilmesi gerekiyor, ama böyle bir uygulama sözkonusu değil!**

Kısacası MEB üzerine düşen hiç bir şeyi yerine getirmeden okulları açtı. Ve tüm sorunları, okul personelinin, öğretmenlerin, velilerin üzerine yıktı.

Okullar sorunlarla açıldı

Eğitimin geldiği nokta

AKP döneminde eğitim, üzerinde en çok oynanan alan oldu. **Neredeyse her yıl müfredat değişikliği yapıldı, yeni sistemler getirildi. En çok bakan değişikliği de MEB'de gerçekleşti.** Okulların açılmasına bir ay kala Milli Eğitim Bakanı Ziya Selçuk istifa etti ve AKP'nin sekizinci Milli Eğitim Bakanı olarak Mahmut Özer göreve başladı.

Her bakanla birlikte yeni uygulamalar devreye sokuldu. Ama **bir bütün olarak eğitim daha gerici-dinci bir karaktere büründü. Vakıf adı altında örgütlenen tarikatların cirit attığı bir alan haline geldi.** Son olarak çocuklara tecavüzle adı duyulan Ensar Vakfı, MEB ile protokol imzaladı ve okullarda çalışma yürütme izni aldı. Müfredat genel olarak İmam Hatip müfredatına uygun hale getirildi.

Pandemi döneminde ilk vazgeçilen alan da eğitim oldu. En önce kapatılan ve en son açılan kurum, okullardı. Oysa bu dönemde fabrikalar hiç kapanmadı; AVM'ler, oteller, restoranlar büyük oranda açık tutuldu. Türkiye, OECD ülkeleri arasında ilkokulları en uzun süre kapatan ülke olarak geçiyor. AKP, eğitimsiz-cahil bir halk istediğini her uygulamasıyla ortaya koyuyor.

Pandemi ile birlikte eğitimdeki eşitsizlik daha da

derinleşti. Özel okullarla kamu okulları arasındaki fark, yani zenginle yoksul ailelerin çocukları arasındaki eğitim makası, iyice açıldı. **1.5 yıldır süren "uzaktan eğitim" de bilgisayarı-tableti olmayan veya interneti çekmeyen milyonlarca öğrenci, zaten seviyesi düşürülmüş olan eğitimden de yoksun kaldı. Bu sayının 6 milyon civarında olduğu belirtiliyor.**

Keza bu süre içerisinde çocuklara ev içi şiddetin ve istismarın arttığı görüldü. Hem çocuk ve gençlerin hem de ebeveynlerin psikolog ve psikiyatristlere başvurularında ciddi artışlar gözlemlendi. Yanı sıra çocuklarda hareketsizliğe bağlı kas ve kemik ağrıları başgösterdi. Okulları yarıda bırakan ve işçileşen öğrencilerin sayısı arttı. Özellikle kız öğrencilerin okullaşma oranındaki düşüş belirginleşti. Kız çocuklarının erken yaşta evlendirilmesi gibi pek çok olumsuzluğu birlikte getirdi.

Kısacası pandemi koşulları, eğitimin giderek gericileşen ve düzeysizleşen halini iyice pekiştirdi; bitirme noktasına getirdi. **Eğitim uzmanları, ilköğretimdeki 1.5 yıllık boşluğun, bir kuşağın yitimi-ne yolaçağını, bunu sonuçlarının önümüzdeki on yıl içinde daha net görüleceğini söylüyorlar.**

Nitekim ortaöğretim ve üniversiteye girişteki sınav sonuçları, bunun emarelerini ortaya koydu. Son üniversite sınavlarına giren adayların yüzde 32'lik bir kısmı (yaklaşık üçte biri) "Temel Yeterlilik" şartı olan 150 puanı tutturamayıp elendi. Öyle ki, liseyi bitirdiği halde matematikte '4 işlem'i yapamayan, Türkçe okuduğu metni anlayamayan yüzbinlerce öğrenci bulunuyor.

Tedbirler alınmalı, yüz yüze eğitim sürmeli

Pandemiyle birlikte okulların kapatılıp "uzaktan eğitim" adı altında çocukların evlere kapatılmasına başından itibaren karşı çıktık ve her koşulda tedbirlerin alınarak yüz yüze eğitime geçilmesini savunduk. Ne var ki, sendikalar ve meslek odaları da dahil, devrimci-demokrat kesimler bile eve kapanmayı savunabildi.

Şimdi bunun sonuçlarıyla karşı karşıyayız. **Sorunun pandemi olmadığı, AKP'nin bilimsellikten uzak politikalarının ve eğitime bakış açısından kaynaklandığı, geçen sürede net bir biçimde görüldü.**

Çünkü 1.5 yıl okulların kapatılmasına rağmen pandemi bitmedi. Aksine günde 20 binden fazla vaka görülüyor ve ortalama 250 civarında insan ölüyor.

Ankara Tabipler Odası, Eğitim Sen'le birlikte yaptıkları basın açıklamasında şu tespiti yaptılar: **"Pandemi süreci boyunca yapılan bilimsel çalışmalar göstermiştir ki; okulların, özellikle de ilkokulların kapalı olması salgının yayılmasında,**

Rakamlarla eğitimin durumu

OECD'nin 2018 PISA raporuna göre, Türkiye OECD ülkeleri arasında, öğrencilerin yaşamlarından memnuniyet seviyesinin en düşük olduğu ülkedir. 2010 yılına kıyasla 35 puanlık sert düşüş ile, eğitim ile ilgili memnuniyetin son 10 yılda en hızla azaldığı ülke olmuştur.

PISA 2018'de 'Fen' alanında OECD ülkelerinde üst ve en üst düzeyde performans gösteren öğrenci oranı yüzde 6,8 iken, bu oran Türkiye'de yüzde 2,3'tür. 'Matematik'te de benzer bir manzara sözkonusudur.

PISA testinde çok kötü sonuçlar ortaya çıkınca, AKP yönetimi Türkiye'de kendi testini yapmaya karar verdi. "ABİDE" adı verilen bu araştırmada, 4. ve 8. sınıflarda okuyan 130 binden fazla çocuk sınava alındı. Sonuçlar o kadar kötü çıktı ki, araştırma sonuçları internet sitesinden kaldırıldı. Bu araştırmaya göre;

- Çocukların kendi diline hakimiyeti yok.
- Çocukların yüzde 60'ı Türkçe deyim ve atasözlerini anlamıyor.
- Üçte biri okudukları bir paragrafın ana fikrini anlayamıyor.
- Bin çocukta sadece 2'si ileri düzeyde matematik seviyesine sahip.

bulaş zincirinin kırılmasında etkili bir yöntem olmadığı gibi çocukların fiziksel, zihinsel ve ruhsal gelişimlerini olumsuz yönde etkilemektedir.” Buradan hareketle “yüz yüze ve tam zamanlı eğitimin her yaştan öğrenci için esas olduğunu ve bu eğitimin devam etmesi için tüm olanakların seferber edilmesi gerektiği”ni söylediler.

Doğru yaklaşım budur. Geç kalınmış da olsa bu yaklaşımda ısrar edilmelidir. **Yüz yüze eğitimi sağlamak için, devlet her tür tedbiri almalı ve ona göre bütçe ayırmalıdır. Sendikaların görevi de, devleti bu doğrultuda zorlamaktır.** Eğitim Sen, okullar açılmadan önce “sınıfların seyretilmesi, yeni dersliklerin açılması, öğretmen atamalarının yapılması” gibi talepleri sıraladı. Fakat bu koşullar yerine getirilmeden okullar açıldı.

Önümüzdeki günlerde salgının artmasıyla birlikte okulların kapatılması yeniden gündeme gelebilir. Tabipler Odası ve Eğitim Sen başta olmak üzere devrimci-demokrat kurumlar, buna kesinlikle karşı çıkmalı, yüz yüze eğitimde ısrarlı olmalıdır. Elbette bunun yolu, devletin üzerine düşeni yapmasını sağlamaktan geçer. Bu da sadece konuşmakla, teşhirle olmaz; eylemsel bir gücü ortaya koymayı gerektirir.

18 milyonu aşkın öğrenci, 1 milyondan fazla öğretmen ve on milyonları bulan veliler, yüzyüze, parasız, eşit, bilimsel eğitim için birlikte mücadeleyi yükseltmelidir.

Üniversite sınavlarının gösterdikleri...

Son üniversite sınavları, eğitim düzeyinin ne kadar düştüğünü bir kez daha ortaya koydu. ÖSYM’nin üniversiteye giriş sınavında yüz bini aşkın öğrenci, sınava girmemiş; girenlerden önemli bir kısmı da barajları (TYT’de 150 puanı, Alan Yeterlilik Testi’nde 180 puanı) aşamamış. Elbette bunda pandemiden dolayı gerçekleştirilmeyen bir eğitim sürecine karşılık, son yılların en zor sınav sorularının hazırlanmış olmasının payı var. Fakat sorun bu yıla özgü değil. Yapısal ve her yıl daha da derinleşen bir durumla karşı karşıyayız.

Türkiye’de her yıl 2.5 milyon genç, üniversite kapılarına yığılıyor. Bu öğrencilerden ise sadece yaklaşık 450 bini 4 yıllık bir üniversiteye kayıt yaptırabiliyor. Ki bu orana bile zorlanarak ulaşıyor. Hiç bir fizik sorusunu yanıtlamadan mühendislik okuyanlar bulunuyor. Keza yabancı uyruklular YÖS sınavına tabi tutulmadan kayıt yaptırabiliyor.

Öte yandan binlerce fakültenin kontenjanı boş! Ya hiç tercih edilmiyor, ya da bir elin parmaklarını geçmeyen öğrenci ile eğitim yapıyor. Bir çoğunda yeterli öğretim üyesi de bulunmuyor zaten. AKP’nin “her ile bir üniversite” politikasının sonucudur bu!

AKP’nin işbaşına geldiği 2002’de devlet ve vakıf üniversitelerinin toplam sayısı 76 idi. Bugün bu sayı, 78’i vakıf üniversitesi olmak üzere toplam 287’ye ulaştı. (Vakıf üniversitelerinin yüzde 70’i AKP’li yıllarda 2003’den sonra kurulmuş.) Dolayısıyla her ilde değil, neredeyse her ilçede bir üniversite bulunuyor! Fakat bilim insanları diyor ki, “kalitesizliği nedeniyle bunların 200’ünün kapatılması halinde bile, bilim yaşamı hiçbir şey yitirmeyecektir.”

Şimdi bu “kalitesiz” üniversiteleri doldurabilmek, genç işsizliği 4-5 yıl daha öteleyebilmek için sözde çözüm üretiyorlar. Devlet Bahçeli’nin “salgın dönemi göz önüne alınarak TYT baraj puanının 140’a, AYT baraj puanının da 160’a çekilmesi teklif ve temennimizdir” sözü üzerine Yüksek Öğrenim Kurulu(YÖK) bir gün içerisinde gereğini yerine getirdi. Böylece TYT barajı puanı 140’a, AYT barajı puanı ise 170’e düşürüldü. Şimdi bu barajlara göre tercihler sonra ek tercihler yapılacak. Öğrencilere “müjde” diye duyurulan bu haber, gerçekte vakıf (özel) üniversitelerin boş kontenjanlarını doldurmayı amaçlıyor.

Diğer yandan resmi rakamlarla bile, 4 üniversite mezunundan biri işsiz durumda. Gerçekte **her yıl üniversiteden mezun olan gençlerin neredeyse yarısı işsizler kervanına katılıyor. Çalışanların çoğu da vasıfsız işlerde, hatta kayıtdışı, asgari ücretin altında bir ücrete mahkum ediliyor.** Gerek üniversite sayısı, gerekse üniversite mezunu yönüyle tam bir plansızlık söz konusu. Örneğin Türkiye’de 8 milyon üniversite öğrencisi varken, aynı nüfusa sahip Almanya’da 3 milyon üniversite öğrencisi bulunuyor.

Bu durum üniversitelerin ve üniversite öğrencilerinin düzeyini düşürüyor. Her geçen yıl standartlar biraz daha aşağıya çekiliyor ve vasatlık genelleşiyor. Bu sadece üniversite öğrencileri için değil, araştırma görevlisi, öğretim üyesi, doçentlik gibi akademisyenler için de geçerli. Onların sınavları da her defasında değiştiriliyor ve düzeyleri düşüyor.

Pandemi koşulları varolan durumu daha da depreştirdi. Son 1.5 yıldır üniversitelerde de yüz yüze eğitim yapılmıyor. YÖK 2021-2022 öğretim yılında üniversitelerin, yüz yüze eğitime geçmesi için gerekli çalışmaların yapıldığı açıkladı. Fakat salgının seyrine göre online eğitimin uygulanabileceğini belirtti. Geçen sene de aynı dönemde YÖK benzer bir açıklama yayımlamış, üniversiteler iki dönem boyunca online eğitime devam etmişti. Bu yıl da aynı durumun yaşanmaması için, üniversite bileşenlerinin şimdiden harekete geçmesi gerekiyor.

AKP, kitleleri daha rahat yönetebilmek için eğitimin seviyesini bilinçli bir şekilde düşürdü, bilimsellikten iyice uzaklaştırdı, dinci-gerici içeriğini arttırdı. Esasında genel olarak egemen sınıflar, geniş emekçi kesimleri cehaletin

kör kuyusunda tutmak için onların ve çocuklarının okumasını engeller, tarikatların eline terkederler. Çünkü çok iyi bilirler ki, “... okuma-yazma bilmeyen, politikanın dışındadır. Ona önce ABC öğretilmelidir. Bu olmadan politika olmaz. Bu olmadan yalnızca dedikodu, söylenti, masal, önyargı vardır, ama politika değil.” (Lenin)

AKP açısından bir diğer sorun da üniversite öğrencilerinden gördüğü tepkidir. Son olarak Boğaziçi Üniversite’sinde kayyum rektöre karşı başlayan eylemlerin diğer üniversitelere de sıçramasından korkuyor. Bu yüzden üniversitelerin kapalı kalması işine geliyor.

Bütün bunlardan dolayı üniversitelerde de devletin gerekli tedbirleri alması ve yüz yüze eğitimin yapılması istenmelidir.

Yine bir panzer, yine bir çocuk ölümü...

Kürt kentlerinde çocuklar ölüyor, öldürülüyor pervasızca. Bu defa Mihraç Miroğlu kopartıldı hayattan. 7 yaşındaydı... Zırhlı bir aracın altında kaldı...

Şırnak’ın Cizre ilçesinde, sokakta oynayan bir çocuk, askeri araç tarafından katledildi. 3 Eylül günü yaşanan bu cinayetin ardından, üç gün boyunca polis sorguya bile çağrılmadı. Tepkiler yükselince, göstermelik bir biçimde sorguya alındı; tutuklanmadan serbest bırakıldı.

Kürt kentlerinde ölüm her herden yağıyor çocukların üzerine. Sokağa çıkma yasakları döneminde öldürülen ve cansız bedeni haftalarca buzdolabında bekletilen çocuklar var mesela. Etrafa saçılmış savaş artıklarının yarattığı patlamalarla ölenler artık “sayılmıyor” bile. Yolda yürürken, “havaya açılan ateş sonucu” ölen çocuklar var.

2008 yılından bu yana, sadece zırhlı araçlar tarafından ezilerek öldürülen 40 kişinin 20’si çocuk. Bu olayların hepsinde failler cezasız bırakıldı; bazılarının da ödül gibi cezalar verildi.

Sermayenin ucuz işgücü kaynağı: SİĞINMACI-GÖÇMEN İŞÇİLER

Son günlerde Afganistan'dan ülkemize yeni bir göç dalgasının başlamasıyla birlikte, sığınmacı-göçmen sorunu yine tartışılmaya başladı. Bu durum, sığınmacılara karşı varolan tepkiyi arttırdı, ırkçı saldırılar, yabancı düşmanlığı hız kazandı.

Dünyanın her yerinde göçmenler, özellikle göçmen işçi ve emekçiler, toplumun en korumasız en güvensiz kesimini oluştururlar. Konumlarından dolayı her tür kullanıma açık kesimlerdir aynı zamanda.

Patronlar sadece ucuz işgücü olarak değil, işçi ve emekçilerin hak alma mücadelesine karşı da zor durumdaki yabancı işçileri kullanırlar. Yanı sıra hükümetlerin iç ve dış politikasına malzeme yapılırlar. Örneğin AKP hükümeti, AB ülkelerinden para koparmak için sığınmacıları koz haline getirmektedir. Keza seçimlerde oylarını almakta, paramiliter güç olarak ülke içinde ve dışında kullanılmaktadır.

Göçmen işçiliğinin nedeni sermaye düzenidir

Göç ve göçmenlik yeni bir olgu değil elbette. İnsanlar ekonomik, siyasi, askeri, dinsel, çevresel vb. nedenlerden dolayı yüzyıllardır göç etmek, göçmen işçi olmak zorunda kaldılar.

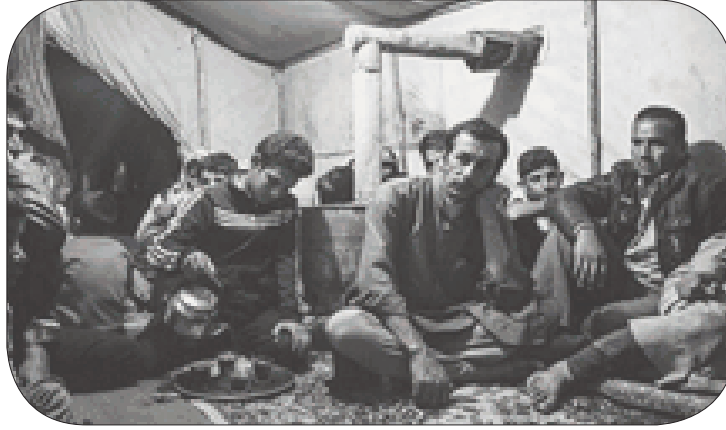
Göçmen işçilik, ilk olarak 16. yüzyılda İngiltere'de ortaya çıkıyor. Büyük toprak sahipleri, köylülerin ortak kullandığı topraklara ve evlerine el koyarak, köylüleri kentlere göç etmeye zorluyorlar. Yaşadıkları yerlerden sürülen köylüler, şehirlerde atölyelerde ve fabrikalarda ucuz işgücü olarak çalıştırılıyor. Bu insanlar, "ilk kitlesel göçmen işçiler" olarak tarihe geçiyorlar.

Sanayi geliştikçe üretim alanları büyüyor ve işgücü ihtiyacı artıyor. Keza yeni keşfedilen her bir toprak parçası, işgücü göçünü büyüten bir etki yaratıyor. Amerika kıtasında kapitalizm, Afrika'dan taşınan kölelerin ve dünyanın dört bir yanından göçeden kitlelerin emeği ile kuruluyor. Özellikle köle işçiler fabrikalarda, madenlerde tarımsal çitliklerde zorla çalıştırılıyor. Böylece sermaye birikiminin en önemli kaynağını oluşturuyorlar.

Ulus devletlerin ortaya çıkmasıyla birlikte, göçmen işçilik düzenlemeye tabi tutuldu, kısıtlamalar ve denetimler getirildi. Benzer etnik kimliklerin farklı ulus devletlerin sınırları içinde kalmaları; mübadelelere, insanların zorla göç ettirilmelerine yol açtı. Bu süreçlerde göçe zorlanan insanlar öldü, öldürüldü...

Ucuz işgücüne duyulan ihtiyacın artması, emperyalistleri farklı arayışlara yöneltti. 1960'larda Türkiye'den Almanya'ya işçi göçünde olduğu gibi, ülkeler arasında ikili göçmen işçi anlaşmaları yapıldı. Geçici anlaşmalarla başlayan bu süreç, birçok ülkede kalıcı hale geldi.

İşsizliğin nedeni göçmen işçiler değil, kapitalist sistemin kendisidir. Bu sistemde her dönem işsizler ordusu yedek olarak tutulur; göçmen işçiler ise, en kullanışlı en ucuz yedek işsizlerdir. Dünyanın her yerinde ağır sömürüye uğradıkları gibi, ırkçı-şoven saldırılara da maruz kalırlar. İşçi sınıfı burjuvazinin bu ırkçı politikalarına alet olmamalıdır.

Marks'ın söylediği gibi, sermaye, "yüzde 100'lük kar ile bütün insanal yasaları ayaklar altına alır; yüzde 300 kar için, işlemeyeceği cinayet yoktur." İşte bu yüzden dünyayı kan gölüne çevirdiler. Her tarafta savaş, işgal devam ediyor.

Günümüzde emperyalistlerin dünyayı yeniden paylaşmak için sürdürdükleri savaşlardan dolayı kitlesel göçler de devasa boyutlara ulaşmış durumda. Yüz milyonlarca insan, kendi ülkesinde yaşayamaz hale geldiği için, akın akın başka ülkelere kaçıyor.

İster savaştan dolayı olsun, isterse ekonomik veya siyasi nedenlerden kaynaklansın, yaşanan göçün asıl nedeni emperyalist sömür sistemidir. Burjuvazi, birikimini artırmak için, bir yandan diğer ülkeleri işgal eder ve insanları kitlesel bir şekilde göç etmek zorunda bırakır; diğer yandan onları ucuz işgücü olarak çalıştırır. Dolayısıyla kapitalist-emperyalist sistem, göçmen işçiliğinin hem nedenidir, hem de sonucudur.

Türkiye'de göçmen işçilerin durumu

Afgan göçüne tepkilerin artması üzerine, AKP milletvekili ve Erdoğan'ın danışmanı olan Yasin Aktay, "işverenler, yatırımcılar, sanayiciler Suriyelilerden çok memnun; çok önemli bazı yerlerde Suriyelileri çekin, bu ülke ekonomisi çöker" dedi. Bu sözler bir gerçeğin itirafıydı.

BM'ye bağlı Ekonomik ve Sosyal İşler Organizasyonu'nun (DESA) verilerine göre, **2019'da Türkiye'de 5 milyon 678 bin 800 mülteci/göçmen bulunuyor.** Ki bu rakam, son Afgan akını başlamadan önceydi. Şubat 2020 tarihi itibarıyla Türkiye'deki 5-14 yaş aralığında çalışan Suriyeli çocuk işçi sayısı ise, 127 bin civarında.

Türkiye göçmen işçilerin görünmez emeği

üzerinden ucuz işgücü cenneti haline geldi. Her organize sanayi bölgesi, inşaattan taşımacılığa kadar hemen her sektör, semtlerdeki merdiven-altı atölyelerin hepsi göçmen-sığınmacı işçilerle dolu.

Aldıkları ücret ise, asgari ücretin yarısı bile değil. Genellikle 12-14 saat çalıştırılıyorlar. Yatacakları yer yoksa, patronlar atölyede, fabrikada bir yerde

yatacak yer vermişse, mesai bitme saati de yoktur. Gecenin bir saati gelen malları indirmek için uykularından uyandırılırlar. Hiçbir sosyal haktan faydalanmazlar. Kaydı olmayınca, sigortası, sosyal hakları da olmaz.

Çalışma koşulları ve yaşadıkları yerlerin kötü olmasından dolayı ciddi sağlık sorunları yaşarlar. En kötü ve riskli işlerde çalıştırıldıkları için iş cinayetlerinde yaşamlarını en çok kaybedenlerdir. **İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi (İSİG) verilerine göre, 2013'te**

22 olan göçmen işçi cinayeti, 2019'da 112'ye çıkıyor. Son yedi yılda en az 548 göçmen işçi, iş cinayetlerinde hayatını kaybetti. 2013-2019 sürecinde en az 72 göçmen çocuk işçi iş cinayetlerinde öldü. Yine İSİG'in tespit ettiklerine göre, genel olarak iş cinayetlerinde hayatı kaybeden her on işçiden biri göçmen. Bunların içinde Suriyeliler çoğunluğu oluşturuyor. Üstelik bunlar, tespit edilebilenler. Kayıtları olmadığı için, hepsini tespit edebilmek de mümkün olmuyor.

Pandemi sürecinde bütün işçi ve emekçiler, hak kaybına uğradı. Göçmen işçiler içinse bu süreç, çok daha zorlu geçti, geçiyor. Göçmen işçiler sefalet ücreti olan "kısa çalışma ödeneği"nden yararlanmadılar örneğin. "İşten çıkarma yasağı" göçmen işçilere uygulanmadı. Çünkü zaten kayıtdışı, işçi sayılmıyorlar!

Kısacası Yasin Aktay'ın söylediği gibi, göçmen işçiler sermayenin çıkarları doğrultusunda kullanılıyor. Ve bu duruma, doğrudan devlet eliyle yol veriyorlar. Örneğin, mevsimlik tarım işlerinde toprak sahipleri istediği kadar göçmen işçileri valilikten muafiyet izini alarak çalıştırıyorlar.

Göçmen işçiler işçi sınıfının ayrılmaz parçasıdır

İşçi sınıfının yerlisi-göçmeni olmaz. Yerli işçi de göçmen işçi de, işgücünü kapitaliste satarak yaşamını sürdürür. Kapitalistler yerli işçiyi de, göçmen işçiyi de sömürür; göçmen işçiyi iki-üç kat fazla sömürür.

Patronlar, göçmen işçiler üzerinden büyük karlar sağlar, hem de yabancı düşmanlığını yaparak işçileri bölüp parçalar. Böylece işsizliğin, açlığın gerçek nedenini gözlerden saklamış ve

kendini aklamış olur. O yüzden “göçmen işçiler yüzünden işsiz kaldım” düşüncesi, tam da patronların isteği şeydir.

İşsizliğin nedeni göçmen işçiler değil, kapitalist sistemin kendisidir. Bu sistemde her dönem işsizler ordusu yedek olarak tutulur; göçmen işçiler ise, en kullanışlı en ucuz yedek işsizlerdir. Göçmen işçiler, dünyanın her yerinde ağır sömürüye uğradıkları gibi, ırkçı-şoven saldırılara da maruz kalırlar. İşçi sınıfı burjuvazinin bu ırkçı politikalarına alet olmamalıdır.

İşçi sınıfı enternasyondaldır! Enternasyonal olmasının en önemli göstergesi, aynı fabrika ve işletmede çalışan göçmen işçilerle birlikte hareket etmektir. Bunun örnekleri yaşıyor da. Mesela 2019 yılında Fransa’da Macron hükümeti, “mezarda emeklilik yasası”nı çıkartabilmek için, Fransız işçilerini göçmen işçilerine karşı kışkırtmaya çalıştı. Oturum hakları olmayan ve “kağıtsızlar” olarak bilinen göçmen işçiler, CGT sendikasının öncülüğünde greve gittiler. Üstelik kaçak çalışıyorlardı ve sendikalı değillerdi. Yapılan eylem birliği sayesinde ırkçı saldırılar püskürtüldüğü gibi, göçmen işçilerin çalışma koşullarında iyileşme oldu, “mezarda emeklilik yasası” da geri püskürtüldü.

Ülkemizde Ekim 2019’da saya (ayak-kabı) işçileri, düşük ücrete karşı Adana, Antep ve Kayseri’de fiili greve gittiler. Suriyeli işçiler de greve katıldı. Grev kısa sürede etkisini gösterdi. Hepsinin ücretinde artış sağlandı. Sendikalı değillerdi. Yine de birlikte örgütlendiler, fiili grevle kazanım elde ettiler.

Gidilmesi gereken yol budur. Göçmen işçilerin sendikalarda örgütlenmesi sağlanmalı ve bu örnekler çoğaltılmalıdır. Böylece kayıtdışı çalıştırmaya da önemli bir darbe vurulmuş olur.

Yaşadığımız sorunların asıl sorumluları, başka ülkelerin topraklarını işgal ederek insanları göçe zorlayan emperyalistlerdir. Asıl sorumlular, neredeyse “beleş ücret”le göçmen işçi çalıştıran patronlardır. Ve AB’den para almak için, sığınmacıları pazarlık konusu yapan AKP hükümetidir. Dolayısıyla hedefe çakacağımız kesim, göçmen-sığınmacı işçiler değil; sermaye sınıfı ve onların kapitalist emperyalist sistemidir.

Sosyal hakların gaspı, düşük ücretle uzun saatler çalışma, iş cinayetleri vb. tüm saldırılar, işçilerin birlik içinde burjuvaziye karşı sınıf mücadelesini yükseltmesiyle püskürtülür. İşçi sınıfının gerçek kurtuluşu ise, göçmenliğin ve sömürünün olmadığı sosyalizmedir.

Genelde göçmenliğe, özelde göçmen işçiliğine son vermek için de, devrim ve sosyalizm hedefiyle mücadeleyi yükseltmek gerekmektedir.

Maden işçilerinin büyük kaybı

Sendika başkanı Tahir Çetin ve madenci Ali Faik İnter yaşamını yitirdi

Manisa’nın Soma ilçesinden, haklarını aramak için Ankara’ya giden maden işçileri, dönüş yolunda trafik kazası geçirdi. Kazada Bağımsız Maden İşçileri Sendikası Genel Başkanı Tahir Çetin ve maden işçisi Ali Faik İnter hayatını kaybetti.

Soma’da 2014 yılında yaşanan büyük katliamın ardından, hayatta kalan işçiler de alacakları ödenmeyecek cezalandırıldılar. **Kıdem, ihbar tazminatları ve birikmiş ücretleri ödenmeyen maden işçileri, 8 yıldır bunun mücadelesini veriyorlar.** Uyar Madencilik’te çalışmış olan işçiler, son olarak 4 Temmuz günü aileleriyle birlikte otobüsle Ankara’ya gittiler. Ancak Ankara’ya 32 km. kala, Polatlı’da işçilerin yolu kesildi. 4 gün boyunca Polatlı’da bekleyen, geceleri beton üstünde baretlerini yastık yaparak yatan, gündüzleri polislerin kuşatması altında direnen işçiler, verilen bazı sözler üzerine Soma’ya geri dönmeye karar verdiler. 8 Temmuz günü yola çıkan işçiler, Manisa’ya yaklaştıklarında trafik kazası geçirdiler. Kazada, maden katliamında kaybettiği babasının haklarını almak için mücadele eden maden işçisi Ali Faik İnter ile, sendikanın genel başkanı Tahir Çetin hayatını kaybetti.

Bağımsız Maden İş Sendikası, konuyla ilgili sosyal

medya hesaplarından yaptığı paylaşımda şu ifadeleri kullandı: “**ACIMIZ ÇOK BÜYÜK! ÖFKE-MİZ ÇOK BÜYÜK! Maden işçilerinin yiğit önderi, genel başkanımız, her şeyimiz Tahir Çetin’i ve önderimiz, haysiyet abidemiz, canımız Ali Faik’imizi kaybettik.**”

Tahir Çetin ve Ali Faik İnter için anma ve cenaze törenleri yapıldı

Kaza sonrasında cenazeler önce Soma’ya getirildi ve aynı gün Ali Faik İnter’in cenaze töreni gerçekleştirildi. Ardından Soma’da her iki madenci için anma töreni yapıldı. Bağımsız Maden -İş sendikası önünde toplanan kitle, iki madencinin resminin yer aldığı “Unutmayacağız” yazılı büyük bir pankart açtı. Bağımsız Maden İş Genel Merkezi’nin önünde sendika örgütlenme sekreteri Kamil Kartal ile bir maden işçisi konuşma yaptı. Sonra kitle madenci anıtına yürüdü. Anıtta yapılan konuşmalarda bunun bir kaza değil katliam olduğu; sorumlusunun işçilerin haklarını gasp edenler ve işçileri Ankara’ya sokmayan, görmezden gelen AKP hükümeti olduğu vurgulandı. Yürüyüşte ve anma boyunca “*Tahir Çetin ölümsüzdür*”, “*Ali-Tahir ölümsüzdür*”, “*Yaşasın onurlu önderlerimiz*” sloganları atıldı. Konuşmaların öncesinde iki madenci şahsında saygı duruşu yapıldı.

Anma töreninin ardından Tahir Çetin’in cenazesi için İzmir Kınık’a Cemevi’ne gidildi. Cemevi’ndeki tören bittikten sonra Tahir Çetin köyünde toprağa verildi. Defin öncesi sendikanın örgütlenme uzmanı Başaran Aksu konuşma yaparak, Tahir Çetin’in mücadelesini anlattı. Anma ve cenaze törenine birçok sendikacı, ilericiler ve devrimci kurum da katıldı.

9 Temmuz 2021 tarihinde internet sitemizde yayınlanmıştır.

İkitelli’de ekonomik-siyasi taleplerle protesto eylemi

İkitelli’de 7 Ağustos günü PDD, BDSP, DP, EMEP ve HDP tarafından gerçekleştirilen eylemde, ücretlerin artırılması istendi, ırkçı-faşist saldırılar protesto edildi.

Atatürk Mahallesi yürüyüş yolunda yapılan eylemde, “Ücretler artırılsın zamlar geri alınsın! Birlikte insanca yaşayabilmek için faşist ve ırkçı saldırılara karşı mücadeleye” pankartı açıldı. Yapılan konuşmada İçişleri bakanı Süleyman Soylu’nun, “Temmuz ayından itibaren ülkenin ekonomisi öyle bir atağa kalkacak ki, uçacağız” söylemi hatırlatılarak, temel tüketim ve hizmet ürünlerine yapılan zamların karşısında ücretlerin nasıl eridiği belirtildi. Orman yangınlarına dikkat çekilerek, işçi emekçilerin mutfağında da yangın olduğuna, ülkenin kaynaklarının sermayeye peşkeş çekildiğine vurgu yapıldı. Göçmen işçilerin 13-14 saat asgari ücretin altında çalıştırıldığını, ülkenin ucuz işgücü cennetine çevrildiği belirtildi. Yapılan konuşmada son günlerde artan ırkçı faşist saldırılara da dikkat çekilerek “demokrasinin, adaletin, barışın ve özgürlüğün mücadelesini yükseltme” çağrısı yapıldı.

Eylemde direnişte olan SML etiket işçisi de kısa bir konuşma yaptı. Ardından “Kahrolsun ücretli kölelik sistemi”, “Milyonlar aç milyonlar işsiz, işte kapitalist düzeniniz”, “Yaşasın işçilerin birliği halkların kardeşliği”, “Faşizme karşı omuz omuza”, “Yaşasın devrim ve sosyalizm” sloganlarıyla eylem bitirildi.

Eylemi örgütleyen kurumlar eylemin duyurusu için 5 Ağustos günü Perşembe pazarında, 6 Ağustos günü de yürüyüş yolunda bildiri dağıtımını yaptı. Pazarda yapılan ajitasyonlu bildiri dağıtımı büyük ilgi gördü, kitleler tarafından alkışlandı.

Afganistan'da Taliban cehennemi

Taliban, ABD'nin Afganistan'dan çekilme kararını açıklamasının ardından hızla ilerledi, tek tek kentleri, eyalet merkezlerini ele geçirdi ve 15 Ağustos günü başkent Kabil'e girdi. ABD tarafından eğitilen ve yönetilen 300 bin kişilik Afgan ordusu, 75 bin kişilik Taliban gücü karşısında doğru düzgün bir direniş gerçekleştirilmedi. Ordunun önemli bir bölümü teslim oldu, komutanlar kaçtı. Afganistan Cumhurbaşkanı Eşref Gani Tacikistan'a kaçtı; Cumhurbaşkanı Yardımcısı Mareşal Raşid Dostum ortadan kayboldu.

Günlerdir Afganistan'dan kaçmaya çalışan insanların araç konvoylarını görüyoruz basında. Ve kadın örgütlerinin çılgınlıkları yükseliyor: *"Afganistan'ı cehenneme teslim ettiniz!"* diye.

Bugün artık Afganistan'da televizyonları yasaklayan, bilgisayarları kıran, kafa kesen, kadınları taşlayarak öldüren, burka giymeyen kadınları kırbaçlayan bir Ortaçağ kalıntısı yönetimi kuruluyor.

Bu tablo, emperyalist ülkelerin herbirinin hegemonya ve kar hesapları ile oluşturuldu. Afganistan'da emperyalist hegemonya kurma çabası, bir halkı Ortaçağ gericiğine teslim etti.

Afganistan'ın kanlı tarihi

Afganistan 1919 yılında Britanya İmparatorluğu'ndan bağımsızlığını kazandıktan sonra yeni kral ülkede reform hareketleri başlattı. 1950'lerden itibaren Sovyetler Birliği ile yakın ilişkiler kuruldu ve mali-askeri destek almaya başladı. **Genel olarak feodal-aşiret düzeninin hüküm sürdüğü, İslamcı örgütlenmelerin güçlü olduğu Afganistan'da, SB ile kurulan ilişkilerin ardından sosyal hayat büyük değişim geçirdi.** Modern, laik, kadınların üniversite dahil olmak üzere eğitim ve sosyal hayat içinde giderek güçlendiği bir ortam oluştu. **1973 yılında kralın kuzeni ve eski başbakan Muhammed Davud bir darbe gerçekleştirerek krallığı yıktı ve cumhuriyeti kurduğunu ilan etti. Batılı emperyalistlerin desteği ile düzenlenen bu darbe, rejim değişikliği ile birlikte Sovyet etkisini de kırmayı hedefliyordu.** Sonraki 5 yıl, ülkedeki tüm siyasi kesimlerin bir biçimde yer aldığı bir iç savaş içinde geçti. **1978 yılında bu defa, Sovyet sosyal emperyalizminin desteklediği Nurmuhammed Taraki bir darbe gerçekleştirdi ve Afganistan Demokratik Halk Partisi'ne yönetimi geçti.** Ancak yeni yönetim, iç karışıklıkları bitirmeyi, ülkede kontrolü sağlamayı, özellikle kırsal alanda İslamcı aşiretlerin başlattığı isyanı bastırmayı başaramadı. Bunun üzerine, **Afgan hükümetinin çağırısı ile 1979 yılında Sovyet ordusu Afganistan'a girdi.**

Savaş 10 yıl sürdü. ABD, "Yeşil Kuşak" adını verdiği; Sovyetler Birliği'ne komşu Müslüman ülkelerde radikal İslamcılığın güçlenmesini hedefleyen stratejiye uygun olarak "mücahitler"i destekledi,

güçlendirdi. ABD, Pakistan, Suudi Arabistan gibi ülkelerin desteğiyle, Afgan mücahitlerin savaş gücü giderek arttı. SB 1989 yılında yenilmiş olarak ülkeyi terkederken, resmi rakamlara göre 14 bin subay ve askerini, yüz milyarlarca dolarını kaybetmişti.

Bu savaşta, Çin'in tutumu çarpıcıydı. **Müslümanlığın en gerici, en radikal, şeriatçı yüzünü oluşturan mücahitler, "sosyalist" (gerçekte sosyal-emperyalist) Çin tarafından doğrudan desteklenmişti.** Öyle ki, mücahitlerin Pakistan'da bulunan eğitim kampları Çin'e taşındı, Çinli askeri danışmanlar mücahitlere askeri eğitim ve silah desteği verdi.

Savaş sonrasında iktidar mücahit örgütlerinin eline geçmişti. 1996 yılında, bu örgütlerden biri olan Taliban iktidara geldi ve 2001 yılındaki ABD işgaline kadar yönetimde kaldı.

ABD "demokrasi"si, Afganistan'ı yoketti

11 Eylül saldırılarının ardından, ABD'nin Afganistan işgali başlayınca, Taliban yönetimi devrildi. Ancak ülkede iç karışıklık ve çatışmalar bitmedi. 2004 yılında ABD tarafından Kabil'de bir kukla hükümet kuruldu. **Hamid Karzai başkanlığındaki bu hükümet, hiçbir zaman Afganistan'ın tamamına hakim olamadı.** Başkentten sürülmüş olan Taliban, özellikle ülkenin güney ve doğusunda kendi yönetim alanlarını oluşturdu.

1996-2001 arasındaki dönemde, Taliban yönetimi-ndeki ülkede kadınlar ve kız çocukları için eğitim ve çalışma yasaklanmış, kadınların sağlık hizmetlerine erişimleri kısıtlanmış, evden çıkarken yanlarında bir erkek olması zorunlu tutulmuştu. Ülkede şeriat uygulamaları geçerliydi. Konu ne olursa olsun "bürokrasi" işletilmeden hızla karar veriliyor ve uygulanıyordu. Zina yapanların meydanlarda infaz edilmesi, hırsızlık yapanların ellerinin kesilmesi gibi... Erkeklerin sakal bırakması, kadınların "burka" adı verilen, dünyadaki en gerici kıyafeti giymesi zorunlu kılınmıştı. Sinema ve müzik yasaktı. Mizah ve gülmek yasaktı. Teknolojik aletler yokedildi, televizyonlar kırıldı. Tarihi heykeller balyozla parçalandı.

ABD işgalinin başlamasının ardından, Taliban geri çekildikçe bu kurallar değişmeye başladı. Elbette ABD "demokrasi" getirdiği için değil, kitlelerin tepkileri sonucu bazı haklar geri alındı. Kadınlar yeniden yaşama katılmaya başladı. İlköğretimdeki kızların sayısı yüzde 50'ye yükseldi. Ancak feodal

ilişkilerin ve kabile tarzı yaşamın sürdüğü ülkede, kazanımların da sınırı oldukça dardı. Üstelik savaş içinde Taliban'ın hakim olduğu yerlerde, şeriat düzeni devam ediyordu. Ülke ekonomisi savaş ve uyuşturucu kısılcasına hapsedilmişken, daha fazla ilerleme sağlamak da mümkün olmuyordu.

İşgal başladıktan sonra birkaç yıl içinde ABD, Taliban'a karşı savaşı kazanamayacağını anlamıştı. Bu durumda, büyük para ödemeleri karşılığında, Taliban'la "savaşmama" durumu oluşturmayı "başardı". Kazanamadığı savaşta, yenilgiyi geciktirmeye çalıştı.

Taliban ABD'nin cihatçı çeteleri destekleme, dinci-gericiliği güçlendirme politikalarının ürünü olarak büyüyüp gelişen bir örgüttü. Ancak zaman içinde dengeler değişti. **ABD'nin bölgedeki işgalinin başarısız olmasını isteyen Çin, Taliban'ı ABD'ye karşı güçlendirdi. Çin kadar olmasa da, Rusya'nın da bir eli Taliban'da oldu.** Rusya için "sıcak denizlere açılma"da stratejik önem taşıyan Afganistan, Çin için de "Kuşak ve Yol Projesi"nin, Batı'ya uzanan en önemli ticaret yolunun üzerinde bulunan bir ülkeydi.

Savaşı ABD açısından bataklığa dönüştüren de bu unsur oldu. 2 bin 300 ABD askerinin, binden fazla NATO askerinin öldüğü, 20 binden fazlasının da yaralandığı bu savaşta, ABD 1 trilyon dolardan fazla para harcadı; ancak başarıya ulaşamadı. Artık Taliban'ı durdurmaya bile gücü yetmeyince, geçen yıl Taliban ile masaya oturdu, Mayıs 2021'de askerlerini geri çekeceğini açıkladı.

ABD'nin çekilmesi, Taliban'ı ve destekçilerini daha saldırgan bir hale getirdi. ABD'nin planlarının ötesine geçen ve beklemediği bir şekilde Taliban hızla ilerledi; Afgan ordusu bozguna uğradı.

Şimdi insanlar panik halde Afganistan'dan kaçmaya çalışıyorlar. **ABD, 20 yıl boyunca kendisine hizmet etmiş Afganları kurtarmayı bile başaramamış durumda. 50 bin kişiyi ABD'ye, birkaç milyon kişiyi de Türkiye'ye kaçırma girişimleri hayata geçmeden, süreç kontrolden çıktı.** ABD emperyalizminin şu anda Taliban'dan tek talebi, havaalanına taşımış olduğu büyükelçiliğini boşaltma izni!

Bu bataklıkta asker olmak

Erdoğan yönetimi, ABD'nin kaçmaya çalıştığı bu ülkede "asker olmak" için cansiperane uğraşıyor. İki ay önceki NATO toplantısında (14 Haziran 2021), ABD Başkanı Biden'la yaptığı ve Türkiye'den sadece Merve Kavakçı'nın kızının sırdaş-çevirmen olarak katıldığı toplantıda, Afganistan görevine ve Afgan mültecilere kapı açmaya hazır olduğunu belirtmişti.

Elbette ABD'nin bile tutunamadığı bu topraklarda, Türkiye'nin görev almasının bir bedeli olacaktı. **Türkiye'de ekonomik açmazları hafifletecek**

miktarda para ve Erdoğan'ın seçimleri yeniden kazanması karşılığında, Türk askerinin Afgan topraklarında ölmesinin bir sakıncası yoktu!!! Keza, Türkiye'ye gelen genç-sağlıklı-erkek Afgan sığınmacılar, patronların itiraf ettiği gibi, müthiş bir "bedavaya yakın işgücü" niteliği taşıyordu. Yanısıra, dünyanın uyuşturucu trafiğinin en önemli merkezlerinden biri haline gelen Türkiye'de, AKP yönetimi için, uyuşturucunun üreticisi Afganistan'la bağ kurmak da büyük önem taşıyordu. Üstelik ABD'nin "ılımlı İslam" projesinin "lideri, "Büyük Ortadoğu Projesi'nin "eşbaşkanı" görevlerini üstlenmiş olan "ümme-çi" yaklaşıma sahip Erdoğan için, şeriatla yönetilen bir ülkeye "yakınlık" göstermesi de şaşırtıcı değildi.

Ülke içindeki siyasi-ekonomik krizleri unutturmak, hedef değiştirmek isteyen Erdoğan, Afganistan'da bir savaşa girişmek için pervasızca uğraşiyor. Ancak gerek ülke içindeki tepkiler nedeniyle somut adım atamıyor; gerekse emperyalistlerden bu konuda izin alamamış görünüyor.

Emperyalistler Taliban'ı kabullendi

Taliban, Kabil'e girdikten hemen sonra şeriatçı uygulamaları ve kadın hakları konusunda "daha ılımlı" davranacağına dair kimi sözler verdi. Verdiği sözler, "kadınlar yanında erkek olmadan da sokağa çıkabilecek", "zina türü suçlarda mahkeme kararına bakılacak" gibi, aslında hiçbir anlamı olmayan konular üzerineydi.

Bu sözlerin bile tutulmayacağı, ya da çok kısa bir süre için tutuluyormuş gibi bir görüntü verilse bile gerçekte uygulanmayacağı çok açık. Ancak emperyalistler, Taliban'ı şimdiden kabullenmiş görünüyor.

En "hevesli" davranan Çin oldu; Afganistan'ın yeni yönetimini tanıdığını açıkladı. Rusya ise, şimdilik Taliban'ı resmen tanımayacaklarını, ancak bir "geçiş hükümeti" ile işbirliği yapmaya hazır olduklarını duyurdu. Son bir ay içinde, Taliban'ın ülkeyi ele geçireceği kesinleştikten sonra, **Almanya dahil olmak üzere hemen bütün emperyalistler Taliban heyetleriyle görüşmeler yapmış, ve kendi yol haritalarını, nasıl bir tutum alacaklarını belirlemişlerdi zaten.**

Emperyalistler duruma uyum sağlamaya, yeni durumda kendi karlarını nasıl gerçekleştireceklerini planlamaya çalışırken, Afgan halkı büyük bir cehennemine içine düşmüş durumda. İnternette insanların panik halinde kaçışlarının görüntüleri peşpeşe yağıyor. Kalkmak üzere olan uçağın peşinden koşanlar, ateş edilirken kaçmaya çalışan insanlar, Afgan kadınların, emperyalist kurum ve ülkelere "hepiniz iğrençsiniz" diyen sesleri...

* * *

Afganistan'ın zengin uyuşturucu ve maden kaynakları, emperyalistlerin gözlerini kamaştırıyor. Keza, son derece stratejik coğrafi konumu da emperyalist kar hesaplarının odağında duruyor. Bütün emperyalistlerin gözdüğü bu ülkede, halk Taliban'a kurban veriliyor.

Bugün yükselen yardım çılgınlıklarına, emperyalistlerin kulakları tıkalı. Afganistanlı kadınlar ise daha ilk günden direnişleriyle izlenecek yolu gösteriyorlar. Taliban'ın Kabil'e girmesinin ertesi günü, Cumhurbaşkanlığı Sarayı önünde hakları için eylem yaptılar. **Talibana karşı mücadelenin tek yolu, emperyalistlerden yardım istemek değil, Ortaçağ karanlığından fırlamış bu gerici-cihatçı güruha, Afganistan'da kurulmakta olan cehenneme karşı mücadeleyi yükseltmektir.**

16 Ağustos 2021 tarihinde
internet sitemizde yayınlanmıştır.

Konya Meram'daki ırkçı katliam protesto edildi

Konya'nın Meram ilçesinde Dedeoğlu ailesinden 7 kişi, evlerinde uğradıkları ırkçı saldırı sonucunda katledildi. 30 Temmuz günü gerçekleşen ırkçı-faşist saldırıda dördü kadın 7 kişiyi (Yaşar Dedeoğlu, Barış Dedeoğlu, Serpil Dedeoğlu, Serap Dedeoğlu, İpek Dedeoğlu, Metin Dedeoğlu ve Sibel Dedeoğlu) öldüren saldırganlar, sonrasında evi ateşe verdi.

Yaklaşık 25 yıldır aynı mahallede yaşayan aile, daha önce de bir çok defa ırkçı tehdit ve saldırıya maruz kalmıştı. Son olarak 12 Mayıs günü, 60 kişilik faşist grup "Burada Kürtleri istemiyoruz" naralarıyla saldırmış; bu saldırıda aileden bir kişi beyin kanaması geçirmiş, diğerleri ise ağır yaralanmıştı. Olaydan sonra gözaltına alınan 60 kişiden 6'sı tutuklandı; ancak çok kısa zamanda 4'ü "yeterli delil olmadığı" gerekçesiyle serbest bırakıldı.

Aile sayısız tehdide, saldırıya maruz kalmasına rağmen, devlet her defasında faşist saldırganların yanında yer aldı, saldırılar cezasız bırakıldı. Bu cezasızlık politikası, saldırganları daha da cesaretlendirdi. 12 Mayıs'taki linç saldırısının ardından aileye polis koruması verildiği söyleniyor; ancak katiller ellerini kollarını sallayarak eve girebiliyor, bu katliamı gerçekleştirebiliyorlar.

Bugün de AKP'li yetkililer, bakanlar, ısrarla olayın "Kürt-Türk meselesi değil, iki aile arasındaki 11 yıllık husumet" olduğunu ileri sürüyorlar. Katilleri yakalamak yerine, bunun ırkçı-faşist bir katliam olduğu yönünde haber yapanları hedef tahtasına çıkıyorlar. Savcılık, katliamla ilgili 10 şüphelinin gözaltına alındığını açıkladı. Ancak yakalananlar arasında, katliamı gerçekleştiren kişi yoktu. Katil, tepkilerin büyümesi üzerine günler sonra yakalandı, tutuklandı.

İrkçı katliam protesto edildi

Dedeoğlu ailesinin yaşadığı ırkçı-faşist katliam birçok ilde protesto edildi. İstanbul, Ankara, Diyarbakır, İzmir, Eskişehir, Mersin, Urfa, Şırnak, Van'da yapılan eylemlerde polis saldırıları ve faşist saldırılar yaşandı.

Ankara'da, Çankaya Belediyesi önünde gerçekleştirilen protesto eyleminde "Katil devlet hesap verecek" sloganı atılınca, polis bunu bahane ederek gaz bombaları ve plastik mermilerle saldırdı.

Van'daki protestoya saldıran polis 5 kişiyi gözaltına aldı.

İstanbul'da Emek, Demokrasi ve Barış Güçleri'nin çağrısıyla Taksim Tünel'de 31 Temmuz günü eylem yapıldı. 19.00'da başlayan eylemden saatler önce İstiklal Caddesi'nin tüm sokakları, polis bariyerleri ve zırhlı araçlarla ablukaya alındı ve kitlenin katılımı engellenmek istendi. Buna rağmen eyleme katılım kitlesel oldu. "İrkçılığa ve faşizme karşı birleşelim, Yaşasın halkların kardeşliği" yazılı pankartın açıldığı eylem sırasında "Katil devlet hesap verecek", "Yaşasın halkların kardeşliği", "Biji bratiya gelan", "Faşizme karşı omuz omuza", "Katiler halka hesap verecek", "Kürdistan faşizme mezar olacak", "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbimiz", "Kürdistan goristan jibo faşistan", "Faşizmi döktüğü kanda boğacağız" sloganları atıldı.

Eylemde HDP Şırnak milletvekili, konuşmasını Kürtçe olarak yaptı. Ardından basın açıklaması okundu. Açıklamada sorumlunun devlet olduğu, katliamın hesabının sorulacağı vurgulandı. Eylem aralarında Proleter Devrimci Duruş'un da bulunduğu kurumlar flama ve dövizleriyle katıldılar.

Eylemin adından kitle, önce Şişhane'ye, oradan Kasımpaşa'ya yürüdü. Bu sırada ara sokaklarda toplanan faşistler, eylemcilere ve haber takibi yapan gazetecilere demir sopalarla saldırdı. Saldırı sırasında gazeteciler linç edilmek istendi. Yaralanan gazeteciler Taksim İlk Yardım Hastanesi'nden darp raporu alıp faşistlerden şikayetçi olmak istediler. Ancak devlet, darpedilen gazetecileri ters kelepçe yaparak gözaltına aldı ve Kasımpaşa Karakolu'na götürdü. Gazeteciler bir süre sonra serbest bırakıldı.

Afganistan'da Taliban'ın iktidarı yeniden ele geçirmesiyle birlikte, emperyalistlerden işbirlikçileri-ne her kesimin gerçek yüzü ortaya çıktı. Afganistan aynasında tüm makyajlar döküldü, gerçekler olanca çıplaklığı ile gözler önüne serildi.

ABD'nin çöküşü

En başta ABD emperyalizminin çöküşü-nü resmetti. ABD, arkasına bakmadan kaçtı. Afganistan'ı işgaliyle başlayan son 20 yılı çöp oldu. Ölen askerleri, harcadığı paraları bir kenara bıraksa bile, zaten sarsılmış olan prestijinin son kalıntılarını da Afganistan'da gömdü.

11 Eylül 2001'de New-York'taki “İkiz Kuleler”e yapılan saldırıdan sonra, ABD ilk olarak Afganistan'ı işgal etmişti. Saldırının sorumluluğunu, kendi besleyip büyüttüğü El Kaide, Taliban gibi dinci-gerici örgütlere yıkarak, sözde onları cezalandırmak adına Afganistan'a girdi. Bu örgütlerden çok çeken Afgan halkını ve dünya kamuoyunu arkasına alabilmek için de, Afganistan işgalini *“demokrasi götürmek”, “insan haklarını geliştirmek”* gibi bildik kılıflarla süsledi.

“Kuzey ittifakı” adı verilen işbirlikçileri aracılığıyla Afganistan'ı işgal etti, fakat tüm ülkeye hakim olamadı. Özellikle kırsal bölgelerde Taliban varlığını hep korudu. Asıl olarak başkent Kabil ile sınırlı kukla bir devlet ve besleme bir ordu ile ayakta durmaya çalıştı. 2014 yılından itibaren, çeşitli tarihlerde Afganistan'dan çekileceğini tekrarladi.

Ancak ülke genelinde hakimiyet kuramadığı ve işbirlikçilerini güçlendiremediği için çekilme tarihi sürekli erteledi. Son aylarda Taliban'ın kent merkezlerini ele geçirerek Kabil'e doğru ilerlemeye başlaması üzerine, 11 Eylül tarihini vererek çekileceğini duyurdu. Bu yönde Taliban'la pazarlık yapmaya da çalıştı. Fakat arkasına Çin ve Rus emperyalistlerini alan Taliban, verilen tarihten önce Kabil'e girdi. Böylece ABD ve işbirlikçileri düzenli çekilmeyi bile gerçekleştiremedi.

Taliban daha Kabil'e girmeden önce, ABD, işbirlikçilerine bile haber vermeden bir gece yarısı askerlerini alarak kaçıp gitmişti. İşbirlikçileri sabah uyaandıklarında ABD'nin kullandığı Bagram Askeri Üssü'nün boşaltılmış olduğunu gördüler; bu kez daha büyük bir telaş onları sardı. Afganistan'ın sözde seçilmiş cumhurbaşkanı Eşref Gani, paralar dolu-su valizlerle ülkeyi ilk terkeden oldu. Ardından ordu komutanları sıraya girdi. Daha önce Taliban'a karşı savaşacaklarını açıklayan (bir dönem Türkiye'de ikamet eden) general Dostum başta olmak üzere komutanların hepsi, sırta kadem bastı. 300 bin kişi olduğu söylenen ve ABD tarafından yönetilen Afgan ordusu, 75 bin olduğu söylenen Taliban güçleri karşısında tek bir kurşun sıkmadan dağılıp gitmişti.

Afganistan'da halkın ezici çoğunluğu, Taliban'ın iktidarda olduğu 1996-2001 döneminde büyük acılar çekmişti ve Taliban'ı istemiyordu. ABD, Afgan halkını, özellikle de Afgan kadınlarını Taliban'ın vahşetiyle başbaşa bıraktı. Sadece işbirlikçilerini değil, *“demokrasi getiriyoruz”* diye kandırdığı halkı da yüzüstü bırakıp gitmekte hiç bir beis görmedi.

ABD daha önce başka ülkelerde de bozguna uğrayarak kaçmıştı. Vietnam, Somali... Ancak **Afganistan'daki yenilgisi ve kaçışı, bunlardan çok farklıdır. Biden'la birlikte düzeltmeye çalıştığı imajı, Afganistan'da yerle bir olmuştur.** Üstelik Biden, *“Afgan ordusunun direnmediği yerde, biz diye kalalım”* diyerek, suçu işbirlikçilerine attı. Böylece

ABD'nin yaşadığı bozgunu ve dünya kamuoyu nezdinde yitirdiği imajını kurtarmaya çalıştı. Ama nafiile!..

ABD, Kabil'den kalkan uçakla anılacaktır artık. Bir kargo uçağına tıka-basa doldurulmuş insanlar; onlardan çok daha fazla, uçağa binmek için dışarıda bekleyenler; uçak kalkarken bile, sağından-solundan koşanlar, kapısına-tekerine tırmananlar; havalandıktan sonra birer birer aşağıya düşenler; uçak Katar'a indiğinde tekerleklerinde bulunan insan parçaları... Bu kargo uçağı, bir utanç abidesi olarak müzeye kaldırılmalıdır. ABD'nin işgal ettiği yerlerden kaçışının, işbirlikçilerini ortada bırakışının, dinci-gericiliğin bir ülke halkını düşürdüğü içler acısı durumun simgesi olmuştur.

Pulları dökülen Çin emperyalizmi

Afganistan, sadece ABD emperyalizminin değil, **AB'li emperyalistlerden Çin ve Rus emperyalistlerine kadar bir bütün olarak emperyalizmin insanlık-dışı gerici yüzünü gözler önüne serdi.** **Taliban'ı resmen tanıyan ilk ülke Çin oldu.** Sözde hala sosyalist olduğunu iddia eden Çin, Afganistan'da ABD'den farksız emperyalist bir güç olduğunu açıkça gösterdi. Daha önce Venezüella üzerinden “halkçı”, “sol”cu görünüyor, Afrika ülkelerine ucuz krediler vererek güya o ülkelerin kalkınmasına yardım ediyordu. Her yeni emperyalist gibi Çin de bağımlı hale getirmek istediği ülkelere *“iç işlerine karışmayacağı”* yönünde sözler veriyordu.

Çin'in bütün bu imajı, Afganistan aynasında yerle bir oldu. Salt emperyalist çıkartları için, Taliban gibi Ortaçağ gericiliğini temsil eden, şeriat kurallarıyla halkı cezalandıran bir çeteye ağıttan destek verdi. **En büyük rakibi ABD'ye darbe vurmak adına, en gerici, faşist yönetimlerle işbirliği yapacağını gösterdi.** Daha önce Sudan'da diktatör El Beşir'e de destek vermişti; ama bu işbirliği, Afganistan'da olduğu kadar geniş kitleler tarafından bilinmiyordu.

Çin'in Afganistan'daki dinci-gerici çetelere desteği de yeni değil aslında. 1979'da Sovyetler Birliği (SB) Afganistan'ı işgal ettikten sonra, ABD “Afgan Mücahitleri” adı altında SB'ye karşı direnen bu çetelere her tür yardımı yaparken, Çin de “Mücahitler”i desteklemiş, silah ve askeri eğitim yardımında bulunmuştu. Çin için o dönem “baş düşman” SB idi. SB'ye karşı ABD'yle ittifakı savunmuş ve hayata geçirmişti. Bugün ise, Çin, “dünya imparatoru” olmasının önündeki en büyük engel olarak ABD'yi görüyor. Bu kez ABD'ye karşı Rusya'yı yanına alarak, yine dinci-gerici çetelere destek veriyor. Saflaşmada aktörler değişti, fakat zihniyet aynı kaldı.

Çin'in “Üç Dünya Teorisi” (ÜDT) adını verdiği yayılmacı-emperyalist politikasını, “halkçı” bir sosla kapattığı bu teori, halen Çin'in politikalarına dayanak oluşturmaktadır. 1970'li yıllarda ileri sürdükleri ÜDT'ye göre, dünya üçe bölünmüştür: I. Dünya ülkeleri, ABD ve SB'dir. Bunlar halkların “başdüşmanı”dır ama ABD “dişleri dökülen, gerileyen emperyalist” iken, SB “yeni ve daha tehlikeli” bir emperyalisttir; o yüzden SB'ye karşı ABD ile ittifak edilebilir! II. Dünya ülkeleri, AB, Japonya gibi diğer emperyalist ülkelerdir. Bunlar daha geriden gelen emperyalistlerdir ve I. Dünya'ya karşı “müttefik” yapılacak güçlerdir! III. Dünya ülkeleri ise, emperyalizme bağımlı

Afganistan aynasında görünenler

emperyalist ülke oldu. Afganistan, Rusya için bir kez daha “turnusol” rolü oynadı. 1960'lardan itibaren sosyal-emperyalist bir ülke haline gelen Sovyetler Birliği, yıkılana kadar “sosyalizm” maskesini kullanmaya devam etmişti. O maske ile dünya halklarının desteğini arkasına alarak hegemonyasını arttırabiliyordu. Ancak **1979'daki Afganistan işgali, SB'nin “sosyalizm” maskesinin düşmesini ve emperyalist yayılmacı yüzünün açığa çıkmasını hızlandırdı.** Üstelik SB, bir işgalci güç olarak en büyük yenilgiyi de Afganistan'da aldı. Bu durum SB'nin çöküşünde de önemli bir rol oynadı.

1990'ların başlarında SB dağıldıktan sonra, uzunca bir dönem bocalayan Rusya, Putin'in başkanlığı döneminde kendini toparlamaya başladı. SB'nin uydusu durumundaki Doğu Bloku ülkeleri başta olmak üzere SB içinde yeralan birçok ülkeyi ABD'ye kaptırmıştı. 2000'li yılların başından itibaren önce kendi bölgesinde hakimiyetini kurdu, sonra ABD'nin planlarını bozmaya başladı. Bunu en son Suriye'de gördük. ABD, Suriye'yi Rusya'dan uzaklaştırıp kendisinin işbirlikçisi yapmak için çok uğraştı. Başaramayınca cihatçı çeteleri yollayarak gerici bir iç savaş başlattı. Fakat Esad rejimine Rusya'nın desteği, ardından savaşa doğrudan müdahil olmasıyla ABD'nin Suriye'yi ele geçirme planı suya düştü.

Rusya yeniden emperyalist bir güç olarak dünya sahnesinde yerini almıştı. Fakat Ukrayna, Gürcistan gibi ülkelere ABD yanlısı grupların “renkli devrimleri”ne karşı durması, Suriye gibi işgale uğrayan bir ülkenin yardımına koşması, onun emperyalist yüzünü gizliyordu. ABD'nin yeni emperyalist savaşı başlatan taraf olması, kitlelerde ABD karşıtlığını büyötmüştü. Bu durum Rusya, Çin gibi emperyalist ülkelere yaradı. Ta ki, Afganistan'da yeniden Taliban iktidara gelene dek...

Taliban'a verdiği destek, Rusya'nın da emperyalist yüzünü açığa vuran ve kitlelerin tepkisini çeken bir dönemeç oldu. Afganistan bir kez daha Rusya'yı vurdu.

AB emperyalistlerinin “insan hakları”ndan “demokrasi”den yana olan yüzü de Afganistan'da bir yara daha aldı. Esasında AB'nin bu imajı uzunca bir dönemdir bozulmuştu. 2000'li yılların başında “Kopenhag Kriterleri” ile tüm ülkelere demokrasi dersi veren AB, yeni bir emperyalist savaşın başlamasıyla birlikte, emperyalist çıkarları gereği faşist, gerici yönetimleri ağıttan savunmaktan geri durmadı. Merkel'in “mülteci sorunu” üzerinden her seçim öncesi Erdoğan'a verdiği destek hatırladadır.

Taliban'ın yeniden iktidarı ele geçireceğinin anlaşılması üzerine başta Almanya olmak üzere AB ülkelerinin Taliban yöneticileriyle görüştüğü ortaya çıktı.

Sonuçta her emperyalist güç, çıkarlarını ön plana alarak Taliban dahil en gerici kesimlerle anlaşmaya-uzlaşmaya hazır olduklarını gösterdiler. **Afganistan'ın zengin madenleri, uyuşturucunun merkezi olması, coğrafi konumu, tüm emperyalistlerin iştahını kabartıyor. Ne Taliban'ın şeriat uygulamaları, ne Afgan halkının çekeceği sıkıntılar, ne kadınların başına gelecek olanlar onları zerre kadar ilgilendiriyor!**

AKP'nin pazarlıkları

Afganistan, AKP'nin zaten bilinen, emperyalizme bağımlı dinci-gerici yüzünü bir kez daha gösterdi. Haziran ayında gerçekleşen NATO Zirvesi'nden bu yana, Afganistan Türkiye'nin gündemindeydi. Çünkü **Erdoğan, Biden ile yaptığı “özel” görüşmesinde ABD'nin çekilmesinin ardından Kabil Havaalanı'nı Türk askerlerinin koruyabileceği sözünü vermişti.** Biden'ın işbaşına geldiği andan itibaren ABD ile ilişkileri bir türlü düzeltmeyen Erdoğan, bu durumu fırsata çevirmeye kalktı. ABD'ye yaranma pahasına Türk ordusunu bu kez Afganistan'a süreceğini ilan etti.

Afganistan'ın gündemde kalmasının bir diğer nedeni de, artan Afgan göçüydü. Yine **Biden'la yapılan görüşmede ABD işbirlikçisi Afganların Türkiye'ye gelmesi konusunda anlaşmaya varılmıştı.** Hiç bir kaydı tutulmayan gizli görüşmelerde alınan kararlar doğrultusunda onbinlerce Afgan, İran sınırını geçerek Türkiye'ye giriş yapıyordu. Erdoğan önce bu gizli anlaşmayı da, Afgan göçünü de reddetti. Her taraftan Afgan sığınmacılar çıkmaya başlayınca ve bu durum kitlelerde büyük tepkilere yol açınca, bu kez *“sınırlarımızı duvarlarla örüyoruz”* diyerek güya tedbir aldıklarını açıkladı. Oysa Afgan göçüne göz yumulduğu aşıkardı. Üstelik **Suriyeli sığınmacılardan farklı olarak Afganlar aileleriyle birlikte gelmiyordu. Genç ve yalnız erkekler akın akın Türkiye sınırından geçiyor ve kayıtdışı biçimde ülkenin içinde dağılıyor, kayboluyorlardı.**

Anlaşmaya göre ABD bunların içinde bir kısmını seçerek alacaktı. Ezici çoğunluğu ise Türkiye'de kalacaktı. Bunun için Türkiye'ye belli bir miktar para verilecekti. Tıpkı Suriyeli sığınmacılar için, başta Almanya olmak üzere AB ülkelerinin yaptığı gibi. AB ülkeleri, bir kez daha Türkiye'nin göçmen politikasını överek, Afgan sığınmacıları tutmasını istiyordu.

Türkiye, Doğu sınırı kevgire dönmüş, Batı'sı ise sıkı sıkıya kapatılmış yarı-açık cezaevi konumundaydı. Ve Erdoğan, bu “başarısı”ndan dolayı emperyalist ülkelerin parasının yanında desteğini de alıyordu. Suriye'den sonra Afganistan'dan gelen dinci-gerici çetelerin böylesine pervasız biçimde ülkeye dağılması, halkta büyük bir tedirginlik yaratıyor. Çünkü **bu çetelerin AKP tarafından hem “vurucu güç” hem de kitle tabanı olarak değerlendirildiği biliniyor. Ülke içinde dinci-gericiliğin yayılmasında, sosyolojik-demografik yapısının değişmesinde önemli bir unsur oldular.** Ayrıca “yabancı düşmanlığı”nın artmasının, şoven-milliyetçiliğin yükselmesinin zeminini oluşturuyorlar. Mültecilere değil ama mülteçiliği yaratan sisteme ve ondan nemalanmaya kalkanlara karşı mücadeleiyi yükseltmek gerektiği açıktır.

AKP ve Erdoğan, bir kez daha sığınmacılar üzerinden siyasi ömrünü uzatmaya çalışıyor. ABD ve AB ile ilişkilerini ve ekonomik krizi buradan aşmanın yollarını arıyor. ABD ve işbirlikçileri Afganistan'dan kaçtığı halde, hala Kabil Havaalanı'nda Türk askeri-nin görev yapması için çaba harcıyor. Bu doğrultuda Taliban'la anlaşabileceklerini söylüyor. Taliban daha iktidara gelmeden Erdoğan, Taliban'la ideolojik yakınlığı üzerinden onlarla kolayca anlaşabileceklerini ifade etti. Çin'den sonra Taliban'ı ilk tanıyacak ülkelerden birinin Türkiye olması kimseyi şaşırtmaz.

Emperyalizm “özgürlük” getirmez

Afganistan aynasında görülen, sadece emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin yüzleri değildi. **Afganistan örneği, bir emperyaliste dayanarak özgürlüğe, demokrasiye kavuşacağını sanan örgütlere ve halklara da önemli dersler veriyor.**

Afganistan'da çok net biçimde görüldüğü gibi, emperyalistler ve bir avuç işbirlikçisi, en küçük bir zorlukta arkasına bakmadan kaçıyor. Onlara güvenerek birlikte hareket edenleri ve tabi ki halkı ortada bırakıp gidiyorlar. Onları sadece çıkarları ilgilendiriyor. Çıkarları için işbirliği yapmayacakları hiç bir kişi ve kurum yoktur.

Taliban'la birlikte emperyalizmin siyasi gericilik olduğu net biçimde bir kez daha görölmüştür. Aynı şekilde işbirlikçilerinin “vatan-millet” söylevlerinin demagojiden ibaret olduğu, ceplerini doldurmaktan başka bir şey düşünmedikleri ortaya çıkmıştır. Sonuçta hiç bir emperyalist güç, egemen sınıf ve yönetici, ezilen halkların dostu olmamıştır, olamaz.

Afgan halkı, bütün bunları elinin tersiyle iterek, kendi içinde birlik ve dayanışmayı sağlamalı, mücadeleyi yükseltmelidir. **Uluslararası kuruluşlara çağrı yaparak Taliban zulmünden kurtulmayı beklemek, nafiile bir çabadır. Halkların kurtuluşları da kendi eserleri olacaktır. Afgan halkı direnmediği sürece, dışarıdan gelen destekler sınırlı olacak ve bir süre sonra bitecektir.** Ama içte mücadele yükselirse, destek ve dayanışma da büyüyecek ve sadece Taliban değil, tüm emperyalistler ve işbirlikçileri geri adım atmak zorunda kalacaktır.

Afgan kadınları ilk günden bunları örnekini verdi. Taliban'ın yerleştiği Cumhurbaşkanlığı sarayı önünde, hakları için eylem yaptılar. Başta kadınlar olmak üzere Afgan halkı direnişe geçmeli, dünya halkları da bu direnişte Afganları yalnız bırakmama-lıdır.

Bu yazı 18 Ağustos 2021 tarihinde internet sitemizde yayınlanmıştır.

Taliban'a karşı eylem yapan Afganistanlı kadınların taşıdığı dövizlerde “Biz 1990'ların kadınları değiliz” yazıyor.

Kayyum rektör “geldiği gibi gitti”

Kayyum Rektör Melih Bulu, başta öğrenciler ve akademisyenler olmak üzere, yaratılan büyük direniş sayesinde, Boğaziçi Üniversitesi'nden gönderildi.

Melih Bulu, Cumhurbaşkanlığı kararnamesiyle Boğaziçi Üniversitesi'ne rektör olarak atandığından itibaren büyük protesto gösterileri ile karşılan-

mıştı. Bulu, bu protestolara karşı “6 ayda biter bu gösteriler” açıklaması yapmıştı; ancak 6 ayda kendisi bitti; görevden alındı; geldiği gibi gitti!

Yine bir geceyarısı kararnamesiyle görevden alındı. Üstelik öylesine tuhaf bir havadaydı ki, internette yazılan görevden alındığına ilişkin haberlerle alay etti; ancak haber doğruydı. Üstelik görevden alınırken kendisine haber verme gereği dahi duymamışlardı; Bulu haberi Resmi Gazete'den öğrendi. Yaşanan direniş, onu böylesine değersizleştirmişti.

Bu 6 ay, büyük direnişlerle geçti. Öğrenciler sayısız eylem yaptılar. Okuldan topluca çıkarak Beşiktaş'a kadar kitlesel biçimde ve seyredenlerin alkışlı desteği eşliğinde yürüdükleri eylem, en öne çıkıyordu. Ama bunun dışında da pek çok eylemleri oldu, polis saldırısına uğradılar, gözaltına alındılar, evleri basıldı, bursları kesildi, okuldan uzaklaştırma cezaları verildi, bazıları işkenceli gözaltıların ardından aylar boyunca tutuklu kaldı. Bu eylemler sırasında Boğaziçi Üniversitesi'nin kapısına takılan kelepçe, kayyuma karşı direnişin simgesi olarak Boğaziçi Üniversitesi tarihine geçti.

Akademisyenler de okulun içindeki kararlı ve ısrarlı protesto eylemleriyle kayyumu kabul etmediklerini gösterdiler. 6 ay boyunca, her gün, karda-yağmurda cüppelerini giyerek rektörlük binasına sırtlarını döndüler. Üzerlerinde kurulan bütün baskıya rağmen, bu eylemi her gün kararlılıkla sürdürüldü.

Tüm bu eylemlerin ardından, 15 Temmuz günü, Erdoğan kayyumu görevden almak zorunda kaldı. Bazı kesimlerde bu görevden almaya ilişkin olarak “gelen gideni aratır” değerlendirmeleri yapılıyor. Oysa ilk bakılması gereken, kayyumun görevden alınmış olmasıdır. Bu, çok önemli bir kazanımdır. Sadece Boğaziçi Üniversitesi bileşenleri için değil, genel bir kazanımdır. Bu zafer, hakıyla kutlandıktan sonra, “yeni gelecek olan”ın kim olacağı, ne yapacağı, yaptıklarıyla nasıl mücadele edileceği konuşulur. Bu, sonraki konudur.

Boğaziçililer, kayyuma karşı kazandıkları zaferi, 16 Temmuz günü Kadıköy'de yaptıkları eylemle kutladı. Direnişte yer alanlar sırayla konuşmalar yaptılar ve Melih Bulu'nun görevden alınmasının yetmeyeceğini, tüm kayyumlar gidene kadar mücadelenin sürdürüleceğini vurguladılar. Yeni gelecek bir kayyum rektöre karşı da direnişlerinin devam edeceğini söyleyen bileşenler, rektörlük seçimlerinin yapılmasını talep ettiler.

Eyleme, öğrenci dayanışmalarının yanı sıra, Proleter Devrimci Duruş, Kaldıraç, YDG, DGB, SGDF de katıldı.

21 Ağustos 2021 tarihinde Erdoğan, Cumhurbaşkanlığı kararnamesiyle BÜ'ye yeni rektör olarak Naci İnci'yi atadı. Naci İnci, Melih Bulu'nun rektörlüğü döneminde, yardımcılığını üstlenmişti. Bulu'nun görevden alınmasından sonra da vekaleten rektörlük koltuğuna oturmuştu.

Naci İnci'nin rektörlüğü vekaleten üstendiği dönemde ilk icraati akademisyen Can Candan'ı görevden almak olunca, akademisyenlerin protestoları devam etti. İnci'nin rektörlüğe atanmasından sonra da eylemler sürüyor. Boğaziçililer “içeriden veya dışarıdan” herhangi bir atama istemediklerini söylüyorlar ve Boğaziçi bileşenlerinin katıldığı bir rektörlük seçimi istiyorlar.

Gülsuyu'nda, yasağa rağmen festival

“Çeteleşmeye, yozlaşmaya ve yoksulluğa karşı halk festivalinde buluşalım” sloganıyla Gülsuyu-Gülelensu Güzelleştirme Derneği tarafından 29 Ağustos'ta yapılmak istenen festival, Maltepe Kaymakamlığı tarafından “güvenlik” gerekçesiyle yasaklandı.

Yasağa rağmen festivali yapacağını duyuran dernek, halka çağrı çalışmalarına devam etti. Nurettin Sözen Parkı'nda saat 17.00'de yapılması planlanan festival öncesi, parkın etrafı ve Heykel Meydanı zırhlı araçlar ve polisler tarafından ablukaya alındı. Polis, ses düzeni kurulmaması kaydıyla festivalin yapılabileceğini söyledi; bir taraftan da parkta toplanan kitleyi sürekli taciz etmeye çalıştı.

Saat 19'da, dernek adına basın açıklaması okunarak etkinlik başlatıldı. Açıklamada, mafya ve çetelerin devlet tarafından korunup kollandığı, buna karşı çıkanların yapmak istedikleri eylemlerin ise yasaklandığı; buna rağmen her gün artan çeteleşme ve yozlaşmaya karşı mücadelenin sürdürüldüğü, kaymakamlığın aldığı yasak karara rağmen festival için toplanıldığı anlatıldı. Yanısıra, yaşanan doğal felaketlerin, gerçekte göz göre göre gelen katliamlar olduğu, bunun sorumlusunun da yönetenler olduğu belirtildi.

Yasakların mücadeleyle aşılabileceğinin vurgulandığı etkinlikte, “Faşizme karşı omuz omuza”, “Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz” sloganları atıldı. Ümit Taşkıran, Grup İsyan Ateşi ve Bü-lent Renkli kısa bir müzik dinletisi yaptı. Dinletinin ardından festival ve eylem sonlandırıldı.

Eyleme, Proleter Devrimci Duruş, Partizan, Anadolu'da Yaşam Kooperatifi ve ESP katıldı.

17 Ağustos depreminin yıldönümünde Beşiktaş'ta eylem

17 Ağustos 1999 depreminin 22. yıldönümünde, hem depremde hem de Batı Karadeniz'de yaşanan sel felaketinde ölenleri anmak için Beşiktaş İskele Meydanı'nda eylem yapıldı.

İstanbul Emek ve Demokrasi Güçleri'nin çağrısıyla yapılan eylemde “Rant, yağma, talan... Afet değil bu bir cinayet! Sorumlular hesap verecek” yazılı pankart açıldı ve “Afet değil bu bir cinayet”, “Sorumlular halka hesap verecek”, “Kanala değil yaşama bütçe”, “Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz”, “Gün gelecek devran dönecek AKP halka hesap verecek” sloganları atıldı. Eylemde okunan

basın metninde ilk olarak 1999 depreminden sonra yaşananlara değinildi ve o dönemden bu döneme rant, yağma uğruna doğanın talan edildiği, betonlaşmaya gidilerek yaşamın hiçe sayıldığı, olası bir depremde yaşanacakların son bir ayda yaşanan yangın ve sel felaketlerinde de görüldüğü vurgulandı. Karadeniz'deki sel felaketinde sorumluların yine hesap vermediği ve kendi dışlarında herkesi suçladıkları açıklandı.

Eyleme aralarında Proleter Devrimci Duruş'un da bulunduğu kurumlar dövizleriyle katıldılar.

9 Ekim 1967- Che Guevara katledildi

1928'in 14 Haziranı'nda Arjantin'de başlayan yaşamı, 9 Ekim 1967'de Bolivya'da katledilene kadar, sürekli bir yükseliş içinde geçti. Başegmemenin, isyanın simgesi oldu.

Üniversiteyi bitirmeden 1951 yılında motorsikletle Latin Amerika turuna çıkarak, insanların durumunu gördü.

Guatemala'ya gitti ve burada birçok ülkeden devrimciyle tanıştı. Guatemala'da solcu hükümete karşı yapılan darbeye direnişle karşılık verildi ve Che, bu direnişlerde yer aldı. Daha sonra Meksika'ya geçti. Emperyalizm konusundaki fikirleri netleşince, tüm benliğiyle devrimci mücadeleye atıldı. Küba devriminin lideri Fidel Castro ile tanıştı ve 26 Temmuz Hareketi'ne katıldı. Örgütün doktoru olarak başlayan görevi, elde silah dövüşen bir önder konumuna kadar yükseldi. Sierra Meastra dağlarında gerillaların eğitiminden planların çizilmesine kadar, her alanda görev aldı.

Devrim yapıldıktan sonra devletin çeşitli bakanlıklarında görev yaptı. Diğer ülke devrimlerine yardım etmek için, Kongo'ya gitti ve gerillaları eğitti, onlarla birlikte savaştı. Daha sonra Bolivya'ya geçti. Bolivya Ulusal Hareketi'nin teorik ve askeri yönde eğitilmesinde görev aldı. Che, bir muhbirin ihbarı sonucunda, gerilla birliğiyle birlikte kuşatıldı ve sağ yakalandı. 9 Ekim'de işkenceyle katledildi. O, dünya devrim tarihinin en çok tanınan enternasyonalist devrimcilerinden biri oldu.

☆ 1 Eylül 1939- Faşist Hitler Almanya'sının Polonya'ya girerek II. paylaşım savaşını başlattığı gün, BM tarafından "dünya barış günü" ilan edildi.

☆ 1 Eylül 1987- 12 Eylül tutsak ailelerinin örgütlenmesinde aktif yer alan Didar Şensoy, tutsaklar için yapılan bir eylem sırasında yaşamını yitirdi.

☆ 2 Eylül 1969- Vietnam devriminin önderi Ho Chi Minh yaşamını kaybetti.

☆ 6-7 Eylül 1955- İstanbul ve İzmir'de ırkçı saldırılar ile azınlıklar üzerinde terör estirildi. Bu, kontrgerillanın ilk eylemlerinden biriydi.

☆ 8 Eylül 1943- Çekoslovak yazar Julius Fučík, Nazi kamplarında idam edildi.

☆ 9 Eylül 1976- Çin devriminin önderi Mao Zedung öldü.

☆ 9 Eylül 1984- Yılmaz Güney yaşamını yitirdi.

☆ 10 Eylül 1920- Türkiye Komünist Partisi kuruldu.

Bakü'de Mustafa Suphi önderliğinde toplanan Türkiyeli komünistler, 15 ayrı örgütten 75 delegeyle Türkiye Komünist Partisi'ni kurdular. Partinin kurulmasından sonra ülkeye giriş yapan Mustafa Suphi ve 15 yoldaşı, Kemalist burjuvazi tarafından Karadeniz'de boğdurularak katledildiler. M.Suphi'lerin katledilmesinden sonra TKP, revizyonist bir zemine çekilerek Kemalist burjuvazinin uzantısı haline getirildi.

☆ 11 Eylül 1973- Şili'de Pinochet liderliğinde ABD yanlısı askeri faşist bir darbe gerçekleşti.

Solcu Devlet Başkanı Allende, teslim olmayı reddedince katledildi. 36 bin kişi işkencelerde ve sokak infazlarında öldürüldü.

☆ 12 Eylül 1977- Güney Afrika Cumhuriyeti'nde ırkçı yönetime karşı silahlı direnişin lideri Steve Biko işkenceyle öldürüldü.

☆ 16 Eylül 1976- DGM'ler işçilerin direnişiyle, açılmadan kapanmak zorunda kaldı. DGM direnişi işçi hareketinin örnek bir siyasal eylemiydi.

☆ 20 Eylül 1985- Halk müziği sanatçısı Ruhi Su, pasaport verilmediği için hastalıktan öldü.

☆ 20 Eylül 1992- Kürt aydın Musa Anter katledildi.

☆ 21 Eylül 1995- Buca Cezaevi'nde hak gasplarına direnen tutsaklara karşı yapılan saldırıda dört DHKP savaşçısı katledildi.

☆ 23 Eylül 1973- Şilili ozan Pablo Neruda öldü.

☆ 22 Eylül 1976- Profilo fabrikasında 17 işçinin işten atılmasına karşı büyük bir direniş başladı.

☆ 24 Eylül 1969- '68 hareketinin önderlerinden Taylan Özgür polis tarafından katledildi.

☆ 25 Eylül 1996- Diyarbakır Cezaevi'nde 9 yurtsever tutsak katledildi.

☆ 25 Eylül 2012- Halk ozanı Neşat Ertaş öldü.

☆ 26 Eylül 1999- Ulucanlar Cezaevi'nde 10 devrimci tutsak katledildi.

☆ 28 Eylül 1864- I. Enternasyonal kuruldu

☆ 29 Eylül 1902- Maden işçilerinin direnişini anlatan Germinal'in yazarı Emile Zola öldü

☆ 1 Ekim 1949- Mao Zedung önderliğinde Çin halkı devrimi gerçekleştirdi ve Çin Halk Cumhuriyeti kuruldu.

☆ 5 Ekim 1934- İspanya'nın Asturias bölgesinde maden işçilerinin ayaklanması sonucu İşçi-Köylü Cumhuriyeti kuruldu. Faşist Franco'nun saldırısına karşı haftalarca süren direnişin ardından ayaklanma bastırıldı.

☆ 6 Ekim 1984- Dev Yol davasından İlyas Has İzmir'de idam edildi.

☆ 7 Ekim 2015- Şair Sennur Sezer öldü.

☆ 7 Ekim 1988- Tuzla'da dört TKP-ML TİKKO militanı katledildi.

☆ 8 Ekim 1980- Kurtuluş davasından Necdet Adalı 12 Eylül'ün ilk idam ettiği devrimci oldu.

☆ 9 Ekim 1978- Ankara-Bahçelievler'de sivil faşistler 7 TİP'li öğrenciyi katlettiler.

☆ 11 Ekim 2005- Şair Atilla İlhan öldü.

☆ 14 Ekim 1971- Hikmet Kıvılcımlı öldü.

22 yıl cezaevinde kalan ve işkencede direnişiyle öne çıkan Hikmet Kıvılcımlı, 12 Mart sonrası arandığı için gittiği Zagreb'de öldü.

☆ 17 Ekim 1889 - Rus yazar Çernişevski öldü. "Nasıl Yapmalı" adlı romanıyla, düşünüyü kurduğu toplumu anlattı ve eseri dünyaca ünlendi. Lenin de, Çernişevski'den çok etkilendiğini söyleyecekti.

☆ 18 Ekim 1977- Almanya'da RAF militanları hücrelerinde katledildiler.

☆ 21 Ekim 1984- Kürt şair Cigerxun öldü.

☆ 22 Ekim 1937- Dersim katliamı

Devletin Mart ayında başlattığı saldırı, Dersim'de direnişle karşılandı. Onbinlerce Dersimli katledildi, toprağından, yurdundan kopartılarak sürgüne gönderildi. Direnişçi ve savaşçı niteliğiyle tanınan Dersim halkını asimile etmek ve tahakküm altına almak, devletin amacı.

☆ 24 Ekim 1984- Devrimci Yol davasından Hıdır Aslan İzmir'de idam edildi.

☆ 26 Ekim 1980- HDÖ davasından Serdar Soyergin idam edildi.

Eylül-Ekim ayında şehit düşen İHTİLALCI KOMÜNİSTLER

9 Eylül 1979-Vedat Çataltepe

Genç yaşta ihtilalci komünistlerin saflarına katılmıştı. Semtinde sivil faşistlere karşı nöbet tutarken, karşısına çıkan gece bekçisinin açtığı ateş sonucu şehit düştü. Öldüğünde 17 yaşındaydı.

29 Eylül 1980-Osman Yaşar Yoldaşcan

Üniversite sınavlarını birincilikle kazanmış, ODTÜ Fizik bölümünün en parlak öğrencisi olmuştu. Ama o bütün yeteneğini devrim ve sosyalizm için kullandı. 12 Eylül faşist cuntasını “gelecekleri varsa, görecekləri de var” diye karşıladı. Ve tüm örgütü “hücum ruhu” ile donattı. Karanlığa sıkılan “ilk kurşun”, güneşe yollanan “ilk selam” oldu. İhtilalci komünistlerin 12 Eylül gibi zorlu bir sınavdan başı dik çıkmasında ve direnişçi mayanın tutmasında baş mimardı Yoldaşcan. Kendisini ideolojik-siyasi ve askeri olarak sürekli geliştirdi. Teknik bilgisi ve yaratıcılığıyla yeraltı matbaasının kurulup gelişmesini sağladı. Gerçekleştirdiği bir çok eylem polis tarafından çözülemedi. Yaşasaydı “devrimimizin generali” olacak özelliklere sahipti.

8 Eylül 1981- Selma Aybal

18 yaşında baskı komitesinde çalışıyordu. Darbenin en zor ve karanlık günlerinde işçileri emekçileri yoksun bırakmadı bildirilerden. Fakat hain Adil Özbek’in verdiği

bilgilerle pusu kuran polisler onu yakaladılar. Yaralı halde işkenceye alındı ve ölümüne sustu. Sonrasında bu hain, yoldaşları tarafından ölümle cezalandırılacaktı.

25 Ekim 1981- Ataman İnce

14 yaşında devrim davasına adanmış yüreği, ’71 devrimcileriyle buluşmuş, Denizlerle aynı koğuştaydı. Sonraki yıllarda Adana ve İstanbul’da il komitesinde görev aldı, bu illerde mücadelenin ve örgütün gelişimine büyük katkıları oldu. 12 Eylül yıllarında yenilgi ruh halini kırmak için yoğun çaba sarfetti. Bu çaba içindeyken İstanbul-Kartal’da düştü polislerin eline. Soğanlı Karakolu’na götürüldü ve yoğun işkencelere maruz kaldı. Ama ağzından “ben komünistim” dışında bir şey duymadılar. O, mücadelenin her cephesinde olduğu gibi, başeğmez bir savaşçı olarak ölümsüzleşti. Cansız bedenini kimsesizler mezarında saklamaya çalıştılar. Mezarı bulundu ve istediği gibi Osman Yaşar Yoldaşcan’ın yanına, İstanbul Silivri Mezarlığı’na defnedildi.

23 Ekim 1992- Şaban Budak

Yoksul bir ailenin çocuğu olarak Niğde’de doğdu. Hem çalıştı, hem okudu yıllarca. 1980’li yılların başlarında İTÜ Elektrik Mühendisliği’ni kazandı. 1988’de ihtilalci komünistlerle tanıştığında halen İTÜ’de okuyor ve bir matbaada çalışıyordu. Önce teknik bilgisiyse

destek verdi, sonrasında bir daha kopmamacasına bütünleşti. Bir kere kararını verdikten sonra arkasına bakmadan yürüyenlerdendi. ’89 sonrası çıkan yeraltı yayınlarında onun payı büyüktür. Eylemci kişiliğiyle öne çıktı ve Adana’ya gönderildi. Sonra Adana İl Komitesi üyeliğine getirildi. Ve kendinden önce şehit düşen ihtilalci komünistler gibi, son mermisine kadar çatışarak, sloganlar atarak ölümsüzleşti...

23 Ekim 1992- Remzi Basalak

17 yaşında bir alüminyum fabrikasında çalışırken tanıştı komünistlerle. Fabrikada, okulda, semtte her yerde faaliyet yürüttü. Baskı komitesinden askeri komiteye, hemen her alanda görev aldı. 1992 Ekim’inde Adana’da gerçekleşen bir kamulaştırma eyleminden sonra yakalandığında, “teşhir masası”na bastı tekmeyle. Masanın üzerindeki paralar, silah ve dokümanlar savruldu yere. Polisler öfkeyle saldırdılar üzerine. O gece işkenceyle öldürdüler onu. Ama Remzi’nin teşhir masasına inen tekmesinin izi hep kaldı. Ve işkenceciler o uygulamadan vazgeçmek zorunda kaldılar. O, M. Fatih Öktülmüş’ün iyi bir öğrencisiydi. Fatih’in direnişini ileri taşımak gerektiğini söylerdi hep, öyle de yaptı... Teşhir masasının arkasında durmamaya önceden karar vermişti; ölümü pahasına yaşama geçirdi.

30 Ekim 1992- Sezai Ekinci

İhtilalci komünist hareketin kurucularındandır. Hacettepe Tıp Fakültesi’nde okuduğu yıllarda mücadeleye atıldı. Grup yapısından örgüte sıçramada önemli bir rol oynadı. 1979 Şubat’ındaki İleri Militerler Toplantısı’nda İsmail Cüneyt’le birlikte “buradan örgüt çıkacak” diyerek net tavır koyan bir önder oldu. Çok genç yaşta MK’da görev aldı. Ufak-tefek, naif yapısından beklenmeyecek tarzda, askeri yönden oldukça gelişkindi. İdeolojik-siyasal olarak da kendini sürekli geliştirip yeniledi. ’80 sonrası atılımında, onun siyasal ürünlerinin rolü büyük olmuştur. 12 Eylül işkencehanelerinde 100 günü aşkın gözaltı süresinde direnişin; Mamak zindanında yenilgiden zafere yürüyüşün simgesi oldu. Ne yazık ki bir trafik kazasında çok genç bir yaşta yitirdik onu.

14 Ekim 1993- Nilgün Gök

İTÜ Elektrik Mühendisliği öğrencisi iken Basın-Yayın işgaline katıldı ve ilk tutsaklığını yaşadı. İhtilalci komünistlerle burada tanıştı, ölümüne dek sürecek birlikteliğin ilk adımlarını attı. Hem okuyup araştıran, hem de pratik faaliyetlere katılan yapısıyla hızla gelişti. Genç Komünarlar’ın en seçkin militanlarından biri haline geldi. “Yoldaşcan Müfrezesi”nin üyesi oldu, birçok eylemine katıldı. Bu eylemlerden birinde arkadan gelen hain bir kurşunla yaralandı, yoldaşları tarafından hastaneye götürülürken şehit düştü...Maraşlı bir ailenin kızıydı, sonra proletarya ve ezilen halkların kızı oldu. “Kürdistan’a askere gitme” afişlerini yaparken yakalandığında işkenceciler karşısında koyduğu tavırla düşmanın bile saygısını kazandı. Kısa mücadele yaşantısına yılları sığdırma arzusuyla koşarcasına sonsuzluğa ulaştı...

12 Eylül sadece zulüm değil, direniş tarihidir

Her yıl, Eylül ayının 12’si yaklaştığında, 12 Eylül’e dair birçok şey konuşulur. Yıllarca 12 Eylül, “ülkeyi ‘sağ-sol çatışması’ndan kurtaran bir askeri hareket” olarak sunuldu. “12 Eylül’ün bir zorunluluk olduğu, o koşullarda işlerin başka türlü yürümeyeceği” tezi işlendi. AKP’li yıllarda ise, “dış mihrak”ların faşistleri ve devrimcileri birbirine kırdırarak, 12 Eylül için zemin hazırladığı şeklindeki, “komplocu teoriler” ortalığı kapladı. 12 Eylül’ün mağdurları olarak, Ecevit’ler, Demirel’ler gösterildi. Hatta faşist Türkes ve Yazıcıoğlu başta olmak üzere, sivil faşistlerin neler çektiği üzerine tefrika-lar yayınlandı. Sanırsınız ki, 12 Eylül esas olarak düzen partilerine, sivil-faşistlere, dinci-gericilere karşı yapılmıştı!

Sosyalist olduğunu iddia eden eski devrimciler ise, çok vahşi işkenceler gördüklerini, Avrupa’ya kaçmak zorunda kaldıklarını anlatıp durdular.

Kısacası burjuvazi ve reformistler elbirliği ile 12 Eylül’e dair en önemli gerçeği; komünistlerin ve gerçek devrimcilerin her şart altında 12 Eylül’e karşı direndiğini gözardı etmeye çalıştılar. Oysa onlar, faşizmin işkencehanelerinde, zindanlarında, mahkemelerinde bile boyun eğmediler. Mahkeme salonlarında, ek cezalar alma, işkencelere uğrama pahasına devrimci fikirlerini haykırdılar. 12 Eylül faşist cuntasının arkasında duran gücün, emperyalistler ve işbirlikçileri olduğunu gösterdiler... Bugün eğer burjuvazinin yalanları, her şeye rağmen tutmuyorsa, 12 Eylül’ün gerçek niteliğini ortaya seren komünist ve devrimciler sayesinde.

Gösterilmek istendiği gibi, eylemler ve direnişler 12 Eylül günü bıçak gibi kesilmedi. (Kaldı ki bu gerçek daha sonra Kenan Evren tarafından da itiraf edildi.) Ne işçi ve emekçilerin direnişleri bir anda bitti, ne de komünistlerin ve gerçek devrimcilerin mücadeleleri...

İhtilalci Komünistler, bulundukları tüm alanlarda faaliyetlerini kesintisiz sürdürdüler. Yeraltı yayın organlarıyla, bildiri ve afişleriyle işçi ve emekçilere ulaştılar. Bu faaliyetlerin içindeyken düştüler toprağa, işkencecilerin eline... İşkencede “adressiz sorgular”, mahkemelerde “yargılayan savunmalar”, hücrelerde direniş destanları ve ölüm oruçları ile tüm dünyaya teşhir ettiler faşist cuntayı...

12 Eylül’den 17 gün sonra çatışarak şehit düşen Osman Yaşar Yoldaşcan’ın “hücum” komutuyla başlatmışlardı savaşı. O, 12 Eylül’e sıkılan “ilk kurşun” olmuş, bir direniş manifestosu yazmıştı, yoldaşları da bu manifestonun yolunu izlediler... Denizlerin, Mahirlerin, İbrahimlerin direngen geleneğine sahip çıktılar, tarihe onurlu, direnişçi bir iz bırakmayı başardılar. Devrimi besleyen yeraltı nehirleri oldular.

Fakat o ağır koşullarda, koyu teslimiyet ortamında, bir avuç komünist ve devrimcinin direnişi, sonucu değiştirmeye yetmedi, yetemezdi. Bunun bilincinde olarak savaştılar. Engels’in “her savaşımında yenilme tehlikesi vardır, ama bu yenildiğini kabul etmek ve vuruşmaksızın teslim olmak için bir neden midir” sorusuna yanıt oldular. Vuruştular... Bugünün ve yarının devrimcilerinin, bıraktıkları bu miras üzerinden yükselmeleri için...

III. Emperyalist Savaş sürüyor...

DEVİRİM günceldir!

Elimize posta kanalıyla ulaşan TİKB(B) 6. Konferans Belgeleri'nin bir bölümü
"III. Emperyalist Savaş sürüyor... DEVİRİM günceldir!" adıyla kitaplaştırıldı.
Kitabın "Önsöz"ünü yayınlıyoruz.

Devrim, 2011'de Tunus ve Mısır'da başlayan Arap Ayaklanmaları'yla birlikte yeniden tartışılmaya başlandı. Kuzey Afrika'da yaşanan ayaklanmaların devrim olup olmadığı üzerine çeşitli görüşler ortaya atıldı. Sonrasında dünyanın pek çok yerinde başgösteren ayaklanmalar, devrim tartışmasını alevlendirdi. Bunların içinde kitlelerin kapitalist sisteme veya hükümetlere karşı kendiliğinden patlayan isyanları da vardı; ABD başta olmak üzere emperyalistlerin kışkırtması ile başlayan gerici kitle gösterileri, iç savaşlar da...

Kimileri bunların hepsini aynı kaba koyarak, "devrim" ya-kıştırmayı yaptı. Toptancı bakışla yaklaşan bir diğer kesim ise, bunların arkasında bir "dış mihrak" emperyalist güç olduğunu ileri sürerek, hepsini birden lanetledi. Halk ayaklanmaları ile gerici iç savaşları ayıranlar da kendi içinde ayrıştıyordu. Her ayaklanmaya "devrim" diyenlerle, sosyalist devrimden başka devrim tanımayan veya sosyalizmi hedeflemeyen devrimleri "devrim" saymayan iki ayrı uç oluştu. Özellikle Suriye'de gerici iç savaş koşullarında meydana gelen Rojava Devrimi, bu tartışmaların odağına oturdu.

Sonuçta 2011 yılından itibaren "devrim" yeniden gündemleştirdi, fakat "at izinin it izine karıştığı" bir kavram kargaşası yaşandı. Kasıtlı çarpıtmalardan ideolojik-siyasi geriliğin verdiği yanlış değerlendirmelere kadar pek çok görüş ortaya atıldı. Elbette bu tartışmalar, devrimin yeniden kitlelerin gündemine girmesinden dolayı yapılmıyordu. Dünyanın pek çok yerinde ayaklanan halklar "devrim" istiyor, sokaklarda-meydanlarda "devrim" talebini giderek artan oranda dile getiriyorlardı. Eylemlerin devrimle sonuçlanmasını umut ediyor; Mısır'da olduğu gibi gerçekleşmediğinde "devrimimizi çaldılar" diyerek yeniden meydanlara çıkıyorlardı.

Ezilen-sömürülen kesimlerin artan devrim istemi ve ayaklanmaları, burjuva ideologların devrime dair çarpıtmalarını hızlandırdı. Aynı ideologlar, 1990'ların başında "devrimler döneminin kapandığını", "kapitalizmin ilelebet yaşayacağını" ileri sürmüştü. Dünyada ilk sosyalist devrimi gerçekleştiren

Sovyetler Birliği dağılınca, bunu "sosyalizmin çöküşü", "emperyalist-kapitalist sistemin zaferi" olarak sundular. Tam bir zafer sarhoşluğu içinde kapitalizme güzellemeleler dizdiler. "Tarihin sonu" gibi, gelişmeyi donduran, kapitalizmi mutlaklaştıran akla ziyan teoriler ürettirler. ABD'nin tek başına dünyaya hegemon olduğu "yeni dünya düzeni"nin bin yıl süreceğini iddia ettiler vb...

Oysa bu teorilerin çöpe atılması için sadece 10 yıl yetti. 2000'lerin başında ABD'nin hegemonyasını korumak amacıyla başlattığı emperyalist savaş, hedeflenenin aksine onun gerilemesini hızlandırdı. "Tek kutuplu dünya" kısa sürede yerini "çok kutuplu"luğa bıraktı. Daha önemlisi, savaşa ve krize karşı büyüyen eylemler, halk ayaklanmalarına dönüştü. Devrim, çok gerilerde kalmış bir nostalji, ya da uzaklardaki bir ütopya olmaktan çıktı; kitlelerin yeniden haykırdığı bir "eylem sloganı", somut bir hedef oldu.

Şimdi devrim kavramını yerli yerine oturtma, tarihten bugüne gelişimini ortaya koyma, Marksist-Leninist devrim anlayışını yeniden hakim kılma ve yaşama geçirme zamanıdır.

* * *

Devrim, kavram olarak Latince "revolutio" (hareket, dolaşım) kelimesinden türetilmiştir. İlk önce astrolojide kullanılması da bununla bağlantılıdır. Kopernik'in 1543'te yazdığı, gezegenlerin güneşin etrafında dönüşünü anlatan kitabın başlığının "revolutionibus orbim coelestium" (göksel kürelerin dolaşımı) olması, "hareket-devrim" anlamında kullanıldığını göstermektedir.

Siyasal alanda ise, ilk olarak 1688'de İngiliz Devrimi için kullanıldığını görüyoruz. Fakat gerçek anlamını 1789 Fransız Devrimi'nde buluyor. Yani geniş kitlelerin katıldığı bir ayaklanmayla, iktidarının bir sınıftan diğer sınıfa geçmesi ve toplumsal ilişkilerde niteliksel bir dönüşüme yol açması olarak... Dolayısıyla feodalizmden kapitalizme geçişle birlikte "siyasal devrim"ler dönemi başlıyor.

Elbette devrimler, kapitalizm öncesi toplumsal dönüşümlerde de gerçekleşti. Marks'ın "devrimler tarihin lokomotifleridir" sözü, insanlık tarihinin devrimlerle ilerlediğinin en öznlü anlatımıdır. İlk komünal toplumdan köleci topluma, köleci toplumdan feodal topluma geçişlerin hepsi, devrimsel dönüşümlerdi. Fakat o çağlardaki devrimler, nesnel gelişmenin yavaşlığından dolayı zamana yayılan bir şekilde kendiliğinden gerçekleşti. Kaldı ki, bu toplumlarda da ezilen-sömürülen sınıfların isyanları, ayaklanmaları, hatta yerel iktidarlara oldu. Ancak bunlar kendiliğinden patlayan, plansız-düzensiz isyanlar şeklindeydi. Devrimlerin ulusal bir nitelik kazanması ve ideolojik-siyasi faaliyetler-örgütlenmeler üzerinden gerçekleşmesi, feodalizmden kapitalizme geçiş dönemine rastlar.

Devrimlerin nesnel yönü, varolan üretim ilişkilerinin, gelişen üretici güçlerin önünde engel hale gelmesine ve bunun yarattığı çatışmaya dayanır. Bütün toplumsal sistemlerdeki niteliksel dönüşümün altyapısını bu temel çelişki

Dünyanın pek çok yerinde başgösteren ayaklanmalar, devrim tartışmasını alevlendirdi. Kimileri bunların hepsini aynı kaba koyarak, "devrim" yakıştırmayı yaptı. Toptancı bakışla yaklaşan bir diğer kesim ise, bunların arkasında bir "dış mihrak" emperyalist güç olduğunu ileri sürerek, hepsini birden lanetledi. Halk ayaklanmaları ile gerici iç savaşları ayıranlar da kendi içinde ayrıştıyordu. Her ayaklanmaya "devrim" diyenlerle, sosyalist devrimden başka devrim tanımayan veya sosyalizmi hedeflemeyen devrimleri "devrim" saymayan iki ayrı uç oluştu.

(üretim ilişkileriyle-üretici güçler arasındaki çelişki) oluşturur. Marks bunu şöyle ifade etmiştir: *“Gelişmelerin belirli bir aşamasında toplumun maddi üretim güçleri, o zamana kadar içinde hareket ettikleri mevcut üretim ilişkilerine ya da bunun hukuki ifadesinden başka bir şey olmayan mülkiyet ilişkilerine ters düşerler. Üretici güçlerinin gelişmesinin biçimleri olan bu ilişkiler, onların engelleri haline gelir. O zaman ‘toplumsal devrim’ dönemi başlar.”* (Ekonomi Politikin Eleştirisine Katkı, Sol Yay. sf. 25)

Bütün toplumsal dönüşümler böyle olmuştur. Kapitalist sistemin, önceki toplumsal sistemlerle arasındaki farkı; yeni doğan burjuva sınıfının, ezilen-sömürülen toplumsal güçleri de arkasına alarak, siyasal bir devrimle bu dönüşümü hızlandırmasıdır. Kuşkusuz bunun nesnel nedenleri vardır. **Bilimsel-teknolojik gelişmeyle birlikte kırdan kente akışın hızlanması, kitlelerin gerek barınma gerekse çalışma ortamında biraraya gelmesi, örgütlenme ve birlikte hareket etme zeminini güçlendirmiştir.** Keza bilimsel gelişmeye koşut biçimde düşünsel alandaki ilerlemeler, (Avrupa’da rönesans, dinde reform, aydınlanma gibi süreçlerin yaşanması, Ortaçağ karanlığının yerini bilime ve akla bırakması) eşitlik-özgürlük taleplerinin artmasını ve bu taleplerin kitlelerle buluşmasını sağlamıştır. Sonuçta nesnel-öznel bir çok faktörün bir araya gelmesiyle “siyasal devrimler” dönemi başlamıştır.

* * *

İktidarı ele geçirdikten sonra gericileşen **burjuvazi, insanlığın gelişimiyle oluşan tüm kavramlarda yaptıkları gibi (özgürlük, eşitlik, demokrasi vb.) “devrim”i de çarpıtmaya, içini boşaltmaya girişti.** Asker-sivil darbeleri, hükümet değişikliklerini, kimi reformları “devrim” olarak nitelendirdiler. Yanı sıra teknolojik-bilimsel veya dönemsel hemen her gelişmeyi “devrim” olarak adlandırmaya başladılar. Uzay devrimi, bilişim devrimi, cinsel devrim, yeşil devrim vb... **İşçi ve emekçilerin aleyhine yapılan düzenlemeleri bile “devrim” olarak sundular. Böylece kitlelerin devrime atfettiği olumlu çağrışımı, kendi amaçları doğrultusunda kullanıp devrim bilincini bulandırdılar.**

Elbette sadece egemen sınıflar değil, burjuva ideolojisinin etkisi altındaki tüm siyasi akımlar, devrim kavramının çarpıtılmasına, içinin boşaltılmasına katkı sağladı. En başta revizyonist-reformist

Burjuvazi, “devrim” kavramını çarpıtmaya, içini boşaltmaya girişti. Asker-sivil darbeleri, hükümet değişikliklerini, kimi reformları “devrim” olarak nitelendirdiler. Yanı sıra teknolojik-bilimsel veya dönemsel hemen her gelişmeyi “devrim” olarak adlandırmaya başladılar. İşçi ve emekçilerin aleyhine yapılan düzenlemeleri bile “devrim” olarak sundular. Böylece kitlelerin devrime atfettiği olumlu çağrışımı, kendi amaçları doğrultusunda kullanıp devrim bilincini bulandırdılar.

Oysa bir gelişmeyi, bir olguyu “devrim” olarak tanımlamak için temel kriter; niteliksel bir dönüşümün olmasıdır. Çünkü devrim, varolanın yıkılması, yerine köklü bir değişimle yepyeni bir sistemin kurulmasıdır.

partiler, “barışçıl devrim”, “insancıl-güler yüzlü sosyalizm” gibi tanımlarla parlamentarist hayalleri körüklediler, reformları devrim gibi sundular.

Oysa **bir gelişmeyi, bir olguyu “devrim” olarak tanımlamak için temel kriter; niteliksel bir dönüşümün olmasıdır.** Çünkü devrim, varolanın yıkılması, yerine köklü bir değişimle yepyeni bir sistemin kurulmasıdır. Diyalektiğin kuralıyla söylemek gerekirse; *“nicel birikimlerin nitel sıçramaya dönüşmesi”*dir. Reformlarla devrimler arasındaki fark da buradadır. **Reformlar “nicel” değişimi, sistem-içi yenilikleri ifade ederken; devrim, “niteliksel” bir dönüşümü, varolanın yıkılmasını ve yeni bir düzenin kurulmasını anlatır.**

Ayrıca devrim, toplumu ileriye götürür. *“Bütün devrimler gençtir”* sözü, sadece devrimi gerçekleştiren öncü kesimlerin genç oluşuna bir gönderme değildir; “devrim”in yeniyi, geleceği temsil etmesinden dolayıdır. Onun içindir ki, eskiyi-geriye dönüşü, “devrim”le biraraya getirmek, güneşi balçıkla sıvamaya benzer. Kapitalizmden feodalizme veya sosyalizmden kapitalizme dönüş girişimleri, devrim değil karşı-devrimdir.

Fakat bilinçli bir karaçalma, zıttına dönüştürme haliyle karşı karşıyayız. Eski Sovyetler Birliği ve Doğu Avrupa ülkelerinde yaşanan Amerikancı darbelerin “renkli devrimler” (ya da “kadife devrimler”) olarak kodlanması, bunun en açık göstergesidir. Çekoslovakya’da “Kadife Devrim”, Ukrayna’da “Turuncu Devrim”, Gürcistan’da “Gül Devrimi” vb. sözde devrimlerde olduğu gibi...

Batılı emperyalistlerin kışkırtmasıyla başlayan bu hareketlerin devrimle hiç bir ilgisi olmadığı açıktır. Halkın varolan yönetimlere olan tepkisini de kullanarak belli bir kitleyi arkasına almış olmaları, ne o hareketleri “halkçı”-“devrimci” yapar; ne de yaptıklarına “devrim” denir! **Varolan sistemin özüne dokunmadan, sadece bir klik değişikliği yapmak, veya sistemi gelinen aşamadan geriye götürmek; karşı-devrimci bir darbedir.** (Böyle olduğu, sonuçlarıyla birlikte görülmüştür zaten.)

Karşı-devrimci hareketler bir yana, kendiliğinden patlayan halk hareketleri de -devrimci bir önderlik altında, varolan sistemi yıkamadığı koşulda- “devrim” olarak nitelendirilemez. Örneğin 2011 yılında Kuzey Afrika ülkelerindeki halk ayaklanmaları, 40 yıllık diktatörleri devirmeyi başardı, fakat devletin gerçek

sahipleri olan sınıfları (burjuvazi, toprak ağaları vb) alaşağı edemedi; yani niteliksel bir dönüşümü başaramadı. Aksine yönetim, önce dinci-gericilerin sonra kimisinde darbeci askerlerin eline geçti; egemen sınıfların iktidarı devam etti. Hal böyleyken sadece halkın katılımına bakarak ve yönetim-hükümet değişikliğini baz alarak, bu hareketlere “devrim” diyenler çok oldu.

Her halk ayaklanmasına ya da hükümet değişikliğine ya da bir burjuva kliğin diğer kliklere karşı yaptığı darbeye “devrim” demek, burjuva ideologların bu konudaki çarpıtmalarına ortak olmak, kitleleri yanıltmaktır. **Devrim nedir, temel özellikleri nelerdir sorusunu en öz haliyle şöyle yanıtlayabiliriz:**

* Devrim, toplumsal hayatın bütün alanlarında radikal değişikliğe yol açan bir alt-üst oluşturmaktır. Dolayısıyla eski toplumun kurum ve yasalarından icazet almaz, kendi yasalarını kendisi koyar.

* Devrim, herhangi bir zamanda, her hangi bir yerde, birinin keyfine göre gerçekleşmez. Devrimin patlaması ve zafere ulaşması için, uygun nesnel ve öznel koşulların olması gerekir.

* Devrim, krizlerin en tepe noktasında gerçekleşir. *“Sadece yönetilenlerin eskisi gibi yönetilmek istemedikleri”* değil, *“yönetenlerin de eskisi gibi yönetemedikleri”* derinlikte bir krizdir bu. Onun için bir olgunlaşma sürecine ihtiyaç duyar.

* Devrimi kahramanlar değil, kitleler yapar. Bir kliğin, grubun kalkışmasıyla değil, geniş kitlelerin katılımı ve iradeyle gerçekleşir.

* Devrim, her ülkenin kendi koşullarına uygun biçimler alır. Onun için ne ithal ne de ihraç edilir.

* Devrim, bir ülkenin ya da toplumun tümünü sarar; yerel bir olay değildir.

Elbette devrimin daha pek çok özelliği sıralanabilir. Biz burada en temel olanları vurguluyor ve en çok çarpıtılan yönleri üzerinde duruyoruz.

* * *

Sadece devrim hakkında değil, “toplumsal devrim”le “siyasal devrim” arasındaki fark konusunda da çarpıtmalar, kafa karışıklığı devam ediyor. “Siyasal devrim”in ilk gerçekleştiği burjuva devrimlerine bakıldığında, siyasal devrimle toplumsal devrim arasındaki farkı, net bir biçimde görmek mümkündür.

“Siyasal devrim” ilk olarak İngiltere Devrimi’yle tarih sahnesine çıkıyor. Çünkü İngiltere, feodalizmin çöküp

kapitalist ilişkilerin geliştiği ülkelerin başında geliyor. “Dünyanın atölyesi” tanımı, ilk olarak İngiltere için kullanılıyor. (Günümüzde ise Çin’e “dünyanın fabrikası” deniyor.)

16. yüzyılın ortalarında İngiltere’de kapitalizm olağanüstü biçimde gelişmekte, burjuvazi hızla zenginleşmektedir. Fakat iktidarı elinde bulunduran feodal aristokrasi, bu gelişime ayak uyduramadığı gibi, engel olmaya çalışır. Büyüyen burjuvazi ise, gelişmesinin önündeki engelleri kaldırmak için, iktidarda daha fazla söz hakkı ister. Ama saray ve aristokratlar, -her gerileyen sınıf gibi- iktidarı vermemek için büyük bir direnç gösterirler. Bunun üzerine **burjuvazi, yoksul köylülük başta olmak üzere halkın desteğini arkasına alarak ve “yeni soylu”larla ittifak yaparak, 1648’de krallığı devirir.**

Bu tarih, feodalizme karşı burjuvazinin ilk zaferidir. Fakat dümdüz ilerlemez, kesintiye uğrar. 1660 yılında krallık yeniden kurulur. Ama burjuvazinin gelişimi durmamış, aksine hızlanmıştır. Bunun sonucunda 1688’de kralın yetkilerini sınırlandıran, parlamentonun yetkilerini genişleten “Haklar Bildirgesi” yayınlanır. Böylece burjuvazi, iktidarda hakim sınıf haline gelir. Ve **halkın katılımıyla gerçekleşen 1648’i değil de, uzlaşarak iktidarı ele geçirdiği 1688’i “Muhteşem Devrim” olarak adlandırır.**

Bütün burjuva devrimlerinde topraksız, az topraklı köylüler, köyünden şehirlere sürülmüş işsizler, yeni doğan işçi sınıfı, yani sömürülen-ezilen tüm sınıf ve katmanlar, feodal aristokrasiye ve krallığa karşı ayaklanmışlardır. Fakat hem ekonomik olarak daha güçlü, hem de en örgütlü sınıf olan burjuvazi, bu kesimlerin taleplerine de sahip çıkıyor görünerek önderliği ele geçirir. Bir başka ifadeyle burjuvazi, ezilen-sömürülen kesimleri kendi kitle gücü, silahlı güçleri yaparak, direnen feodal sınıfların iktidarını devrimle yıkar. Buna karşın iktidara geldikten sonra, birlikte savaştığı kesimlerin taleplerini karşılamak şöyle dursun, önceki egemen sınıfları aratacak biçimde ezmeye, sömürmeye devam eder.

Eğer işçi ve köylülerin ayaklanmaları olmasaydı burjuvazi, feodal sınıflara karşı açıktan savaşma cesaretini bulamaz; kapitalizmdeki iktidar değişimi de önceki toplumlarda olduğu gibi, evrimsel-uzlaşmalı bir biçimde gerçekleşebilirdi. Nitekim 1648 İngiliz Devrimi’nden sonra 1688’de burjuvazi

bu yolu seçmiştir. Keza 1789 Fransız Devrimi sonrasında da burjuvazi, halkla birlikte şiddete dayanan devrimlerden uzak durmaya çalıştı. Çünkü burjuva devrimleri sonrasında kitleler, taleplerinin karşılanmadığını görüyor ve devrimin devam etmesini istiyordu. Burjuvazi için bu hareketleri bastırmak hiç kolay olmadı. Ayrıca **“kendi mezar kazıcısı” proletaryayı yaratmıştı; feodalizme karşı şiddete dayanan devrimlerle iktidarı ele geçirmesi, proletaryaya yol gösteriyordu.** Bunun korkusuyla olabildiğince uzlaşmalı geçişleri tercih etmeye başladı.

İlk burjuva devrimi İngiltere’de olmuştur, fakat 1789 Fransız Devrimi, başta Avrupa olmak üzere tüm dünyada en fazla iz bırakan devrimdir. Fransa’nın hemen öncesinde Amerikan Devrimi olmasına rağmen, o devrim Latin Amerika’daki bağımsızlık hareketlerini etkilemekle sınırlı kalmıştır. **Fransız Devrimi’nin kendisinden önceki iki burjuva devrimden (İngiliz ve Amerikan) farkı, din kisvesini bir yana bırakması, savaşı tamamen siyasal alanda vermesidir.** Ve ilk olarak bu devrimle aristokrasi büsbütün yıkılmış, burjuvazi eksiksiz zafer kazanmıştır. Onun için Fransız Devrimi “klasik burjuva devrim” ya da “saf burjuva devrim” olarak tanımlanır.

Fransız Devrimi’ne önderlik edenler, siyasal olarak Montesquieu, Rousseau, Voltaire, Diderot gibi “Aydınlanma Felsefesi”ni yaratan düşünürlerden etkilendi. 1789’da ilan edilen “İnsan ve Yurttaş Hakları Bildirgesi”, bu felsefenin ürünüdür. **“İnsanların yönetiminin kaynağı artık gökyüzünden yeryüzüne indirilmiştir”** sözünde özetlenen siyasal bakış, Fransız Devrimi’ni kendinden önceki burjuva devrimlerinden ayırır. Kendisini “evrensel” ilan etmesi ve tüm dünyaya yayılmasının nedeni budur. **Marks’ın da belirttiği gibi Fransız Devrimi, “burjuva mülkiyetinin feodal mülkiyet karşısındaki, aydınlığın hurafe karşısındaki, burjuva hukukun ortaçağ ayrıcalıkları karşısındaki” zaferiydi.** Ömrü dolmuş sınıflar karşısında burjuvazi, tüm toplumun temsilcisi olarak hareket ettiğinden dolayı ilerici bir niteliğe sahipti; fakat devrimden sonra başta işçilerin ve kadınların taleplerini karşılamayacak ve gerileyecekti.

İşçi sınıfı ise, gerek sayısal gerekse bilinç bakımından geliştikçe, bağımsız bir sınıf olarak tarih sahnesine çıkacaktır. Örneğin Fransa’da başlayıp tüm

1789 Fransız Devrimi sonrasında da burjuvazi, halkla birlikte şiddete dayanan devrimlerden uzak durmaya çalıştı. Çünkü burjuva devrimleri sonrasında kitleler, taleplerinin karşılanmadığını görüyor ve devrimin devam etmesini istiyordu. Burjuvazi için bu hareketleri bastırmak hiç kolay olmadı. Ayrıca “kendi mezar kazıcısı” proletaryayı yaratmıştı; feodalizme karşı şiddete dayanan devrimlerle iktidarı ele geçirmesi, proletaryaya yol gösteriyordu. Bunun korkusuyla olabildiğince uzlaşmalı geçişleri tercih etmeye başladı.

Avrupa’ya yayılan 1848 Devrimleri, işçi sınıfının kendi taleplerini haykırdığı ve ağırlığını koyduğu ilk devrimlerdir. 1848 aynı zaman Komünist Manifesto’nun yayınlandığı tarihtir. İşçiler 1848’de yenilmiştir, ama kendisiyle birlikte bütün insanlığı kurtaracak tek sınıf olduğunu ortaya koymuştur. 1871 Paris Komünü, ardından 1917 Ekim Devrimi, bunu pratik olarak da gösterecektir.

* * *

Yeniden “siyasal devrim”lere dönersek; siyasal devrimlerin toplumsal (sosyal) devrimlerin başlangıç vuruşu olduğunu söyleyebiliriz. **Siyasal (politik) devrim, iktidarın bir sınıftan diğerine, “eski” sınıftan “yeni” sınıfa; yani gericileşen sınıftan devrimci sınıfa geçmesi; bunun da kitlelerin siyasal hayata aktif müdahalesiyle ve çoğu kez ani bir şekilde gerçekleşmesidir.** Ekonomik altyapıda başlayan değişimin, bir aşamada üstyapıyı zorlaması ve onu da ele geçirerek tamamlanmasıdır.

Toplumsal devrim ise, ekonomik, ideolojik-kültürel, sosyal tüm alanlarda köklü değişim demektir. Toplumsal devrim, siyasal dönüşümü de içerir, zorunlu kılar; fakat siyasal devrim, toplumsal devrimle sonuçlanmayabilir. Toplumsal devrime dönüşmeyen bir siyasal devrim, yarım kalmış, tamamlanmamış, kesintiye uğramış bir devrimdir.

Aradaki farkı şöyle de ifade edebiliriz; “toplumsal devrim” üretim ilişkilerinin ve ona bağlı olarak toplumun tüm yapısının değişmesidir. Dolayısıyla nesnel gelişimi ifade eder ve daha uzun bir süreci kapsar. Siyasal devrim ise, nesnel yönü olmakla birlikte, oradan kaynağını alan iradi bir harekettir; iktidarı alışı sürecini ifade eder.

Mesela köleci toplumdan feodal topluma geçiş, bir “toplumsal devrim”dir ve bu süreç boyunca sayısız ayaklanma yaşanmış olmasına rağmen, hiç “siyasal devrim” gerçekleşmemiştir. Feodalizmden kapitalizme geçiş de bir “toplumsal devrim”dir ve İngiliz Devrimi, Fransız İhtilali, 1848 Devrimleri başta olmak üzere bir dizi “siyasal devrim”in gerçekleştiği bir süreç ile yaşanmıştır.

Lenin, “her devrimin temel sorunu iktidar sorunudur” der. İktidar ele geçirilmeden, toplumsal devrimin tüm unsurlarını yerine getirmek imkansız gibidir. (Söz konusu olan proleter devrim ise, zaten hiç mümkün değildir.)

Buna karşın “toplumsal devrim”leri, halkın katılımıyla gerçekleşen bir ayaklanma; “siyasal devrim”leri ise, bir grubun (kliğin) darbesi şeklinde gösterenler vardır. “Toplumsal” olunca halkı katan, “siyasal” olunca politik aktörlerle sınırlayan son derece sığ bir değerlendirme sözkonusudur. Ne bütün devrimlerin temelini oluşturan altyapıdaki değişimlerden, ne de bunun zorunlu sonucu olan üstyapıdaki değişimlerden bahsedilir. Yani bilimsel-tarihsel gerçeklerden bihaber, “kelime”lerin dar anlamıyla yapılan yorumlardır bunlar. Böyle olunca, siyasal devrimi darbe gibi ele almak kaçınılmazdır, dolayısıyla düzen-ıçer bir değişim “siyasal devrim” olarak adlandırılır. Bu şekilde sadece toplumsal devrimle siyasal devrim arasındaki fark değil, devrimin kendisi çarpıtılmaktadır. Devrimi, reformla veya darbeyle aynılaştırmak, geçmişten bu yana yapılan en büyük deformasyondur.

Bir diğer çarpık yaklaşım ise, “toplumsal devrim” kapsamında olan dönüşümlerin ayrı devrimlermiş gibi gösterilmesidir. Örneğin Çin’in “kültür devrimi”yle anılması; ya da son yıllarda Rojava Devrimi’nin “kadın devrimi” olarak adlandırılması, bunun tipik örnekleridir. Bu bir övgüy-müş gibi görünse de, -teorik yanlışlığı bir yana- gerçekte sözkonusu devrimleri tek yanlılaştıran ifadelerdir. Eğer söylen-diği gibi devrim, bu alanlarla sınırlı kalmışsa veya esas olarak bu alanları kapsamışsa, o devrimlerin zaafını gösterir sadece. Sözkonusu devrimlere ayrı bir paye biçmek için yapılan bu tür adlandırmalar, esasında bu zaafı ele vermektedir. Çin’in “kültür devrimi” ile Mao’nun rakiplerini tasfiye etmeyi amaçladığı; Rojava’da “kadın devrimi”ni öne çıkartarak özel mülkiyete dokunmayan, ABD ile işbirliği yapan yönlerinin gölgelemek istendiği unutulmamalıdır.

Devrim kavramını bilimsel bir şekilde ortaya koyup “devrim teorisi”ni geliştirmeyi başaran tek ideolojik-siyasal akım, Marksizm-Leninizm’dir. İlk önce Marks ve Engels, devrimin nesnel temellerini analiz etti; ardından Lenin, hem devrim teorisini geliştirdi, hem de pratiğe geçirdi. Dolayısıyla Marksizm ortaya çıktığı andan itibaren “devrim”, bilimsel tanımına kavuştu ve devrime dair her araştırmanın referans kaynağı oldu. Devrimle ML’nin özdeşleşmesi, onun

Sınıf mücadelesini kabul etmek, Marksist olmayı gerektirmez. Burjuva aydınlarından reformist partilere kadar geniş bir yelpazede, sınıf mücadelesi kabul görmektedir. Fakat sınıf mücadelesinin “zorunlu olarak proletarya diktatörlüğüne götüreceği” ve bunun da “sınıfsız topluma geçişi” sağlayacağı tespitine katılmazlar ve bu hedef doğrultusunda çalışmazlar. Marksizm, tarihsel olarak sınıf mücadelelerini inceledikten sonra, her toplumsal sistemde “yeni” doğan sınıfın “eski”yi yıktığını, kapitalist sistemde de “yeni” sınıf proletaryanın, “eski”yi temsil eden burjuvazinin iktidarını yıkacak tek güç olduğunu ortaya koyar.

devrimci bir teori olmasının, çağımızın en devrimci sınıfı proletaryaya dayanmasının ve proleter devrimleri hedeflemesinin hem doğal sonucu, hem de açık bir göstergesidir.

Marks ve Engels, komünist bir örgütün ilk programı niteliğindeki “Komünist Manifesto”da, “Günüümüze kadarki bütün toplumların tarihi sınıf savaşımıdır” derler. “Özgür insan ile köle, patrisyen ile pleb, bey ile serf, lonca ustası ile kalfa, tek sözcükle ezen ile ezilen birbirleriyle sürekli karşı karşıya gelmişler; kimi zaman örtük, kimi zaman açık, kesintisiz bir savaş sürdürmüşlerdir.” (Komünist Manifesto ve Komünizmin İlkeleri, Sol Yay. sf. 116)

Devrimler, bu savaşın en yoğunlaştığı, zirveye ulaştığı noktadır. Kimi zaman din-mezhep, kimi zaman ulusal görünüm altında gerçekleşse de, hepsi sınıf mücadelesinin bir sonucudur. Marksizm bu gerçeği tarihsel olarak gözler önüne serdi. Fakat bununla da yetinmedi. Bizzat Marks, “sınıfların varlığını ve aralarındaki mücadeleyi keşfetme şerefi bana ait değildir” demiştir. “Benim yeni olarak yaptığımı; 1- Sınıfların varlığının sadece üretimin belirli tarihsel gelişme aşamalarına bağlı olduğunu; 2- Sınıf mücadelesinin zorunlu olarak proletarya diktatörlüğüne götürdüğünü; 3- Bu diktatörlüğün bizzat tüm sınıfların ortadan kaldırılmasına ve sınıfsız bir topluma geçişi oluşturduğunu kanıtlamaktır.” (aktaran Lenin, Devlet ve Devrim, Sol Yay. sf. 45)

Bu nokta çok önemlidir. Çünkü sınıf mücadelesini kabul etmek, Marksist olmayı gerektirmez. Burjuva aydınlardan reformist partilere kadar geniş bir yelpazede sınıf mücadelesi kabul görmektedir. Fakat sınıf mücadelesinin “zorunlu olarak proletarya diktatörlüğüne götüreceği” ve bunun da “sınıfsız topluma geçişi” sağlayacağı tespitine katılmazlar ve bu hedef doğrultusunda çalışmazlar.

Marksizm, tarihsel olarak sınıf mücadelelerini inceledikten sonra, her toplumsal sistemde “yeni” doğan sınıfın “eski”yi yıktığını, kapitalist sistemde de “yeni” sınıf proletaryanın, “eski”yi temsil eden burjuvazinin iktidarını yıkacak tek güç olduğunu ortaya koyar. Buradan “proleter devrim”in önceki devrimlerden farkına, nasıl gerçekleşeceğine ve hangi biçimler alacağına dair tespitler yapar.

1871’deki Paris Komünü,

Marksizm’in test edildiği, aynı zamanda geliştirildiği bir laboratuvar işlevini görmüştür. Marks ve Engels “Komünist Manifesto”da tek değişikliği, Paris Komünü sonrasında yapar. Çünkü **Paris Komünü, “proleter devrim”in burjuva devlet mekanizmasını ele geçirmek olmadığını; aksine onu parçalarca etmeyi gerektirdiğini kanıtlamıştır.** Ve Marks, geline aşamada varolan devlet mekanizmasının “parçalanması”nı, “her gerçek halk devriminin önkoşulu” olduğunu söyler. Marks’ın “halk devrimi”nden söz etmesinin nedeni, o günkü koşullarda proletaryanın tek başına devrimi yapamayacağını, ezilen-sömürülen kesimlerle ittifakının zorunluluğunu görmesindendir. Lenin de buradan hareketle, devrimde işçi sınıfının müttefiklerini, aynı zamanda hegemonyasının önemini ve devrimin kesintisizliğini ortaya koymuştur.

ML “devrim teorisi” masa başında üretilmedi. Aksine her ayaklanmadan, her devrimden dersler çıkarılarak geliştirildi. Paris Komünü Manifesto’yu yenilerken; Rusya’daki Şubat Devrimi de (1917) Lenin’in “İki Taktik” yapıtında ortaya koyduğu tespitleri yenilemesine yol açtı. Menşevikler, burjuvazinin egemenliği altındaki “Geçici Hükümet”i savunurken, Lenin’in önderliğinde Bolşevikler “bütün iktidar Sovyetlere” şiarıyla proletarya diktatörlüğünün kurulmasını sağladı.

Sadece bu iki örnek bile, Marksizm-Leninizm’in bir “dogma” olmadığını, her bilim gibi kendini sürekli geliştirip yenilediğini göstermeye yeter.

ML karşıtları, en başta “devrim teorisi”ni çarpıtmaya kalktılar. Revizyonizmin atası sayılan Bernstein, kapitalizmden sosyalizme geçişin “evrimsel yoldan” olacağını söyleyen, yani “barışçıl devrim” teorisini ortaya atan ilk kişidir. Ünlü “üretici güçler” teorisi, devrim olmaksızın da altyapıdaki nicel birikimlerle sosyalist dönüşümün kendiliğinden gerçekleşeceğini iddia eder. Bir başka ifadeyle “siyasal devrim” yapmadan (iktidarı ele geçirmeden) toplumsal devrimin olacağını savunur.

Marksizm’e karşı olan bir diğer akım, anarşizm ise; her tür devlete ve otoriteye karşıtlık üzerinden, proleter devlete ve proletaryanın otoritesine karşı çıkar. Anarşizmin babası sayılan Proudhon, işçilerin kapitalist boyunduruktan

kurtulduktan sonra silahlarını atmasını, devleti yok etmesini savunur.

Revizyonizm, nesnelliği her şey haline getirip iradi müdahaleyi tümünden reddederken; anarşizm, nesnellikten tamamen kopuk öznel isteklerini teorileştirmiştir. Bu iki anti-Marksist akım, farklı noktalardan hareket ederek, proletarya diktatörlüğünü reddetme konusunda buluşurlar.

Engels, “bu baylar hiç devrim gördü mü acaba” diye sormadan edemez. “Bir devrim hiç kuşkusuz olabilecek en otoriter şeydir; nüfusun bir kesiminin iradesini, diğer kesime tüfek, süngü ve toprakla dayattığı bir eylemdir. Bunların hepsi pek otoriter araçlardır ve zafer kazanan parti, egemenliğini, silahlarının gericilerde uyandırdığı korkuyla savunmak zorundadır. Eğer Paris Komünü, burjuvaziye karşı silahlı bir halkın otoritesini kullanmamış olsaydı, bir günden fazla dayanabilir miydi?” (aktaran Lenin, Devlet ve Devrim, Sol Yay. sf. 79)

Sosyalist sistem, önceki tüm sömürücü sistemlerden niteliksel bir kopuşu ifade eder; diğer bütün devrimler, özel mülkiyetin bir sınıftan diğerine geçişi şeklinde olmuşken, sadece proleter devrimde özel mülkiyete son verilecektir. Bütün sömürücü toplumlar da “üretimin toplumsallığı ile mülk edinmenin özel niteliği” varlığını korumuştur; bu çelişkiyi ortadan kaldıracak olan tek sistem, sosyalizmdir. Fakat proletarya, gerek nicelik gerekse nitelik olarak ne kadar gelişirse gelişsin, siyasi iktidarı ele geçirmeden özel mülkiyete son vermesi mümkün olmaz. Onun içindir ki, sosyalist devrimde ML partinin önderliği, dolayısıyla iradi yön (sübjektif unsur) “olmazsa olmaz”dır.

Lenin, devrimin nesnel koşullarını sıraladıktan sonra şöyle diyor: “Her devrimci durumda değil... nesnel değişikliklerin yanı sıra, bir öznel değişiklik olduğu zaman; yani devrimci sınıf, kriz dönemlerinde bile ‘düşürülmezse’ kendiliğinden düşmeyecek olan eski iktidarı ezmek amacıyla devrimci kitle eylemleri için yeterince güçlü olabildiği zaman bir devrim ortaya çıkar.” (Proleter Devrim ve Dönek Kautsky, İnter Yay. sf. 158)

Lenin, Marksist devrim teorisini yeni koşullara uyarladı, geliştirdi. Bunu da kapitalizmin artık emperyalizm aşamasına ulaşmış olmasına dayandırdı. Emperyalizm, “çürüyen, can çekişen kapitalizm”di ve emperyalizmle birlikte burjuvazi devrimci barutunu tümünden tüketmiş, “siyasi gericilik” hakim hale gelmişti.

Ulusal-demokratik devrimlere de artık proletaryanın önderlik etmesi gerekiyordu. **Proleter devrim, hem burjuva devriminin tamamlanması, hem de aşılmasıydı.** Lenin, “emperyalizm, proletarya devriminin arifesidir” diyerek, demokratik devrimle sosyalist devrim arasındaki “Çin Seddi”ni kaldırdı; “kesintisiz devrim” teorisini geliştirdi.

Emperyalizmle birlikte bütün ülkeler tek bir zincirin halkaları haline gelmişti. Öyleyse devrim, “emperyalist zincirin en zayıf halkasında” kopacaktı. Daha önce devrimin kapitalizmin en gelişmiş olduğu yerlerde (İngiltere, Fransa, Almanya) meydana geleceği yönündeki düşünceler geçerliliğini yitirmişti; sömürge ve yarı-sömürge ülkelerde de devrimlerin zemini vardı. Lenin, “I. Emperyalist Savaş’ın sonucu olarak Doğu, tamamıyla devrimci hareketin içine çekilmiştir” diyordu. Lenin’in “devrim teorisi”ni açımlayan Stalin, “Avrupa’da proleter devrim ile Doğu’da sömürge devrim arasında bir tek dünya cephesi oluşturacak ittifak kaçınılmazdır” sonucuna ulaşıldığını söylüyordu. (Leninizmin İlkeleri, Eriş Yay. sf. 29)

Lenin ve Bolşevikler, kapitalizm gelişene kadar beklemeyi vaaz eden revizyonist teorileri bir kenara ittiler. O dönem “zincirin en zayıf halkası” Rusya’ydı ve Rusya’da kapitalizm, Avrupa ülkelerine göre çok geri olduğu halde, ilk “sosyalist devrim”i Rusya’da gerçekleştirdiler.

“Saf bir sosyal devrim bekleyen” diyordu Lenin, “onu asla yaşayamaz. Ve böyle biri, gerçek devrimi anlamayan, yalnızca lafta devrimci olan bir kişidir.” (aktaran György Lukacs, Lenin’in Düşüncesi-Devrimin Güncelliği, Belge Yay. sf. 52)

* * *

O dönem Rusya’dan önce Almanya’da devrim bekleniyordu. Alman Sosyal Demokrat Partisi SPD, (dönemin komünist partileri “sosyal demokrat” olarak adlandırılıyordu) üye sayısı milyonlarla ifade edilen, parlamentoda çok sayıda vekili olan en güçlü partiydi. Önderleri, Marks ve Engels’ten sonra dünya komünist hareketine yön veren kişiler olarak saygı görüyordu; Kautsky, “Marksizm’in Papası” ünvanını almıştı. Fakat bu parti, parlamentarizmin batağına batarak devrimci yönlerini tümünden yitirecekti.

Kautsky için “devrim”, belirsiz bir geleceğe havale edilmiş, günün birinde kendiliğinden gerçekleşecek, beklenmesi gereken bir olguydu. O gün gelene kadar partililere düşen görev,

Sosyalist sistem, önceki tüm sömürücü sistemlerden niteliksel bir kopuşu ifade eder; diğer bütün devrimler, özel mülkiyetin bir sınıftan diğerine geçişi şeklinde olmuşken, sadece proleter devrimde özel mülkiyete son verilecektir. Bütün sömürücü toplumlar da “üretimin toplumsallığı ile mülk edinmenin özel niteliği” varlığını korumuştur; bu çelişkiyi ortadan kaldıracak olan tek sistem, sosyalizmdir. Fakat proletarya, gerek nicelik gerekse nitelik olarak ne kadar gelişirse gelişsin, siyasi iktidarı ele geçirmeden özel mülkiyete son vermesi mümkün olmaz. Onun içindir ki, sosyalist devrimde ML partinin önderliği, dolayısıyla iradi yön (sübjektif unsur) “olmazsa olmaz”dır.

günlük faaliyetlere devam etmek, halkın büyük çoğunluğunun oylarını almak için çalışmaktı. (Günümüz reformist partileriyle akrabalıkları yüzünden olsa gerek, kulağa hiç yapancı gelmiyor!) Ve **bu parti, birinci emperyalist savaş döneminde “vatan savunması” adı altında kendi burjuvalarıyla işbirliği yaptı; Almanya’nın yenilgisi kesinleşince hükümet oldu.** Alman egemen sınıfları, SPD’li vekillerin bakan, başbakan olmasının önünü açtılar. “Aşağıdan gelen devrimi önlemek için yukarıdan ‘devrim’ yapmak zorundayız” diyerek, amaçlarını açıkça söylediler de. Savaşta bozgunlarının belgesini de, Alman Genelkurmayı’na değil, SPD’ye imzalattılar. Böylece Almanya’nın yenilgisi, “komünistler”in üzerine kaldı. Alman faşizmi bu demagogiyle kitlesel bir taban bulabildi ve Nazi vahşetini tüm dünyaya yaydı. Bir başka ifadeyle Almanya’da faşizm, Alman Devrimi’nin yenilgisi üzerinden doğdu ve gelişti.

SPD içindeki komünistler, (Spartakistler grubunun önderleri Rosa Lüksemburg, Karl Liebknecht başta olmak üzere) SPD’nin uzlaşmacı işbirlikçi politikalarını eleştirdiler, hatta farklı pratik tutumlar da aldılar. Ama sosyal-şovenizme evrilen SPD’yle tüm bağlarını koparmakta geç kaldılar. Ve bunun bedelini çok ağır ödediler. 1918 Kasımı’nda devrim patlak verdiğinde, ona önderlik edecek bir partileri yoktu. Tek tek Spartakist militanları, çok iyi dövüşmüşler, doğru inisiyatifler koymuşlardı; ama devrime yön verecek strateji ve taktiklerden, örgütsel bir disiplinden yoksun olunca, devrimi zafere taşımak mümkün olmadı. Ve Almanya Devrimi “kaybedilmiş devrim” olarak tarihe geçti. (Bkz: Kaybedilmiş Devrim, Chris Harman, Pencere Yay.)

Devrimde önderliğin belirleyici rolünü, yaklaşık aynı tarihlerde gerçekleşen Rus ve Alman devrimine bakarak çok net biçimde görebiliriz. Genellikle yenilgiye uğrayan devrimler fazla bilinmez. Ama tarihi değiştirmek için yola çıkanların -zaferler kadar yenilgileri de içeren-tarihsel deneyimleri iyi bilmeleri gerekir. Özellikle de devrimler tarihini...

* * *

Ne var ki, ‘90’lı yıllardan bu yana (“sosyalist blok”un yıkılmasıyla birlikte) dünya ölçeğinde sosyalizmin prestijinin gerilemesi, komünist ve devrimci partilerin güç kaybetmesi, ML’den uzaklaşılmasını, burjuva ideolojisinin baskın

hale gelmesini sağladı. Devrim hakkındaki çarpıtmalar da bu zemin üzerinden yükseldi.

Son yıllarda artan parlamentarizm eğilimiyle birlikte “barışçıl devrim” yeniden piyasaya sürüldü. Yunanistan’da Syriza’nın seçim zaferi, ülkemizdeki reformist partiler tarafından “devrim” diye sunuldu mesela. (Hatta HDP’nin 7 Haziran 2015 seçimlerindeki oy patlamasına “devrim” diyenler oldu.) Ayrıca Venezüella’daki Chavez iktidarı (ki, ilk girişimi başarısız bir darbedir, sonrasında seçimle gelmiştir) “Bolivarcı devrim”, “21. yüzyıl sosyalizmi” payeleleriyle yere-göğe sığdırılmadı. **Kendilerine ML-Komünist diyenler bile, uzun süre “Venezüella sosyalizmi”nden dem vurdular.**

Bir kez daha görüldü ki, ne kadar ip-liği pazara çıkartılmış olursa olsun, anti-marksist akımlar, kendilerince “elverişli zemin” buldukları her ortamda, eski teorileri “yeni”ymiş gibi tekrar piyasaya sürmekten ve kitleleri aldatmaktan geri durmuyorlar.

Ancak gerçeklerin “inatçılığı” bu tür çarpıtmaları tuz-buz etmeye devam ediyor. **Ne seçimle ne de darbeyle gelenlerin çözüm getirmediğini, kitleler kendi deneyimleriyle görüyorlar.** Syriza rüzgarı da, “Venezüella sosyalizmi” de, büyük hayal kırıklıkları içinde son buldu. Günümüzde seçimler iyice göstermelik bir hal aldı ve seçimlerle hiç bir şeyin değişmediği daha net görülmeye başlandı.

Artan halk ayaklanmaları, sokak eylemleri, kitlelerin kendi gücü dışında güvenecekleri bir şeyleri kalmadığını gösteriyor. Fransa’da “Sarı Yelekliler”in, reformist parti ve sendikaları eylemlerine almamaları, onların sözcülüğünü istememeleri boşuna değildir. “Avrupa komünizmi” olarak sunulan sınıf işbirlikçiliğinin başını çeken Fransa’daki sözde komünist partisi ve aynı çizgideki sendikalar, kitlelerin büyük tepkisini çekiyorlar. **Seçimler, parlamento, “barışçıl devrim” kitlelerde artık hiçbir heyecan yaratmıyor; aksine kurtuluşun bunlarla olmayacağı kitleler tarafından da anlaşılıyor ve daha fazla ifade ediliyor.**

“Bir kaç yılda bir, egemen sınıfın hangi temsilcisinin halkı parlamentoda temsil edeceğine ve ezeceğine karar vermek- en demokratik cumhuriyetlerde de burjuva parlamentarizminin gerçek özü budur” diyor Lenin ve ekliyor: “Parlamentoda sadece laklak

“Devrimin güncelliği”, komünist ve devrimci örgütlerin günlük faaliyetleri de devrim hedefiyle yapmasını şart koşar.

Hak ve özgürlükler için mücadele, devrim perspektifiyle yürütülmelidir. Günümüzde en küçük bir hakkın kazanılması için bile, devrimci tarzda mücadele edilmesi gerektiği açıktır. Bu şartlarda reformizmin hareket alanı iyice daralmıştır.

Devrim hedefiyle mücadeleye yükseldiğinde, kitleler reformist politikaları elinin tersiyle itmekte; reformizm güneş görmüş kar gibi erimektedir.

Devrim, gündemde olan, çözmekle yükümlü olduğumuz somut bir sorundur. 21. yüzyılı, “ayaklanmalar yüzyılı”ndan “devrimler yüzyılı”na çevirmek için, en başta ona kafaca hazır olmak gerekir.

edilir, hem de ‘sıradan halk’ı kafese koymak amacıyla...” (Devlet ve Devrim, Sol Yay. sf. 60-61)

Burjuva partileri kadar reformist partiler de “sıradan halkı kafese koymak” için; yani seçimlere katılımı arttırmak, parlamentoyu yeniden umut haline getirmek için didinip duruyor. Bunu ülkemizde somut olarak görüyoruz. **Haziran Ayaklanması sonrasında halkı sandığa çekmek için nasıl uğraştıklarına, katliamlar sürerken bile halktan oy istediklerine tanık olduk.** Onların sayesinde seçimlere katılım oranı, yüzde 85’lere kadar yükseldi. Onların sayesinde AKP, kaybettiği seçimleri yeniden almayı başardı; sahte “seçim meşruiyeti”ni yıllar yılı kullanabildi.

Dikkat edilirse -parlamentoda veya dışında- reformist partiler, kendilerinin “sosyalist” olduğunu söyleyip dururlar. Zaten partilerinin adı, “sol”, “sosyalist”, hatta “komünist”tir. Sadece ülkemizde değil, dünyada da böyle. Yazılarında, konuşmalarında kapitalizmi teşhir ediyor, sömürüden-zorbalıktan bahsediyorlar; daha ileri gidip sosyalist bir sistemden yana olduklarını, insanlığı sosyalizmin kurtaracağını söylüyorlar. Ama ne hikmetse, sosyalizme ancak “devrim”le gidilebileceğini, onun da şiddete dayanmak zorunda olduğunu ağızlarına bile almıyorlar!

Bugünkü gibi sosyalizm üzerine çok konuşup da “devrim”den söz etmeyen kişi ve partilere karşı, 1960’lı yıllarda Che Guevera, “devrim için savaşmayana sosyalist denmez” demişti. Ve “daha fazla Vietnam” diyerek, başka ülkelerde de devrim yapmak için canını ortaya koydu. Onu ölümsüz kılan da bu devrimci çıkışıydı.

Sosyalizmin lafzını yapanların gerçek yüzünü açığa çıkarmada en etkili silah “devrim”dir. Devrimin güncelliğini reddeden, onu “ulu zaman”a erteleyen; parlamentoyu ve düzen-içi değişiklikleri “çözüm” diye sunan kişi veya parti, adına ne derse desin, kapitalist sistemin bir parçasıdır, ona hizmet ediyordur.

* * *

“Devrimin güncelliği” olgusu, çağımızın “emperyalizm ve proleter devrimler çağı” tespitinden çıkan nesnel bir değerlendirmedir. Emperyalizmle birlikte kapitalizmin, dünyanın en ücra yerlerine kadar yayılması, krizlerin giderek daha sık yaşanır hale gelmesi, emperyalist savaşların kaçınılmazlığı, her ülkede

devrimin nesnel koşullarını yaratmış, onu güncel bir sorun haline getirmiştir.

Kimi dönemler komünist ve devrimci partilerin güçsüzleşmesi, kitle hareketlerinin gerilemesi, (öznel faktördeki yetersizlikler) “devrimin güncelliği”ni ortadan kaldırmaz. Nitekim ‘80’li yıllardan sonra dünya genelinde böyle bir tablo oluştu. Neo-liberalizmin faşist darbelerle hakim kılındığı “beyaz terör yılları” diyeceğimiz bir dönem yaşandı. Buna ‘90’lı yıllarda Sovyetler Birliği’nin dağılması eklenince, “sosyalizmin çöktüğü”, emperyalist kapitalizmin mutlak üstünlük kurduğu üzerine kulakları sağır eden bir bombardıman başladı.

Ama ne krizler ne de savaşlar bitti. Aksine eskisinden daha sık aralıklarla ve daha uzun süren krizler patladı. Bölgesel savaşlar, yerini dünya ölçeğinde yeni bir emperyalist paylaşım savaşına bıraktı. **Bitmeyen krizler ve savaşlar dönemine girildi.** Dünyada “sosyalist blok”un olduğu koşullarda elde edilen kazanımlar birer birer gaspedildi. Kapitalist, emperyalist devletlerin sosyalizm korkusu ile uygulamaya soktuğu “sosyal devlet” politikası adım adım kaldırıldı. İşsizlik ve yoksulluk, her yıl katlanarak artıyor. Zengin yoksul uçurumu, hiç bir dönem görülmeyen boyutlara ulaştı. Ezilen halkların üzerindeki baskı ve asimilasyon arttı; sözde barış anlaşmalarıyla ulusal kurtuluş mücadelesi veren örgütler tasfiye edildi.

Kısacası işçi ve emekçiler, ezilen halklar, sosyalizmle birlikte neleri kaybettiğini daha iyi anlamaya başladılar. Ve 2010’ların başından itibaren halk ayaklanmalarıyla tepkilerini giderek daha radikal biçimlerde ortaya koydular. **Devrim ve sosyalizm yeniden kitlelerin tek umudu olarak yükseliyor. “Devrimin güncelliği” teorik bir doğru olmanın ötesinde, pratik bir sorun olarak kendini ortaya koyuyor.**

Son iki yıldır yaşanan pandemi ise, emperyalist-kapitalist sistemin paradokslarını, insanlığa ve doğaya düşman yüzünü tüm çıplaklığı ile ortaya serdi. Krizler, savaşlar ve salgınlarla “doğanın ve insanın hammadde yapıldığı” bir dönem yaşandı, yaşanıyor... İnsanlık ve doğa tümünden yokolma tehlikesi ile karşı karşıya... Genetiğiyle oynanıyor, nükleer ve çevresel felaketlerle kırılıyor....

“Sosyalizm insanlığın rönesansı”dır demişti Marks. “Kölelikten kurtuluşun gerçek

basamağı, gelecekteki tarihsel evrimin zorunlu konağı...” Sadece insanlığın değil, doğanın kurtuluşu için de kapitalizmin yıkılması, sosyalizmin kurulması tek çare olarak öne çıkıyor. Bunun da işçi sınıfı önderliğinde bir devrimden başka yolu yok!..

Çünkü işçi sınıfı, Marks'ın deyimiyle “özel bir haksızlığa değil, haksızlığın ta kendisine uğradığı için özel bir hakkın davasını gütmeyen” tarihteki tek sınıftır. Dahası, “toplumun bütün diğer kesimlerini özgürleştirmedikçe, özgürlüğünü kazanması mümkün olmayan; tek kelimeyle, insanın topyekun yitişi olduğu için ancak insanın topyekun kazanılmasıyla kendini kazanabilecek” olan tek sınıf!

Proletarya, kendini aşarak, tüm sömürülen-ezilen kesimlerin önderliğine yükselir. En başta ulusal önyargıları yenerek... Ezen ve ezilen ulusun proletaryası için, en önemli sınavdır bu. Ezen ulusun proletaryası, diğer ulusların bağımsızlık dahil tüm hakları için mücadele ederek kendi milliyetçiliğini aşar; ezilen ulusun proletaryası ise, sosyalist bir sistemde (federal-özerk vb biçimlerde) bîrarada yaşamayı savunarak kendi burjuvalarının karşısına dikilir ve ezilen ulus milliyetçiliğini aşar. Emperyalist savaş koşullarında proletarya, savaş ve barış arasında bir seçim yapmakla değil; savaşa karşı savaşı, yani sınıf savaşını yükseltmekle karşı karşıyadır. Özellikle ülkemizde bu doğruları daha sık yinelemek ve yaşama geçirmek vazgeçilmezdir.

Gelinen aşamada işçi sınıfının ve işçi sınıfı ideolojisini benimseyenlerin sorumluluğu kat be kat artmıştır. “*Ya barbarlık içinde yokoluş, ya sosyalizm*” ikilemi, günümüz insanının önünde ölüm-kalım meselesi olarak durmaktadır. İnsanın doğasına aykırı kapitalizmi yıkmak ve Engels’in “*gerçekten tek tarihsel hak*” olarak tanımladığı “*devrim yapma hakkı*”nı kullanmak, artık ertelenemez temel bir görevdir.

Pandemi öncesi artan halk ayaklanmaları bir süre kesintiye uğramış görünse de önümüzdeki dönem çok daha güçlü biçimde geri dönecektir. Kuşkusuz kendiliğinden oluşan bilincin ve patlayan eylemlerin sınırları vardır. Bunların aşılması önderliğin gücüne bağlıdır. *“Toplumların altüst olduğu dönemlerde tüm sınıfların ve tüm partilerin tavrı en ileri sınıfın tavır ve gücüne bağlıdır”* diyor Rosa. Yeter ki, *“İşçi sınıfı, amaçlarını cüretle belirlesin ve tüm gücünü bu amaçlar için kullanmaya hazır olsun!”* İşte o zaman, hepsi *“sola doğru görelî bir kayma içinde işçi sınıfını izleyecektir.”* (R. Lüksemburg Siyasi Yazılar, V Yay. sf. 30)

* * *

“Devrimin güncelliği”, komünist ve devrimci örgütlerin günlük faaliyetleri de devrim hedefiyle yapmasını şart koşar. Hak ve

özgürlükler için mücadele, devrim perspektifiyle yürütülmelidir. Günümüzde en küçük bir hakkın kazanılması için bile, devrimci tarzda mücadele edilmesi gerektiği açıktır. Bu şartlarda reformizmin hareket alanı iyice daralmıştır. Devrim hedefiyle mücadele yükseldiğinde, kitleler reformist politikaları elinin tersiyle itmekte; reformizm güneş görmüş kar gibi erimektedir.

“Devrimler baskı altında tutulanların, ezilenlerin şölenidir” diyor Lenin. **Devrim zamanlarında kitlelerin, yeni bir toplumsal düzenin yaratıcıları olarak aktif biçimde öne çıktığını, “mucize sayılabilecek şeyleri yapma kudretine” sahip olduklarını belirtiyor.** Bunun verdiği özgüvenle böylesi anlarda uzlaşmacı girişimlere prim vermiyorlar. Biz bunu Gezi Direnişi sırasında somut olarak gördük, yaşadık.

Ve bütün halk ayaklanmalarında bir kez daha görüldü ki, ayaklanmanın başarıyla sonuçlanması için, Marks'ın dediği gibi *"kor-kunç cesur ve geri dönmeyecek derecede kararlı bir saldırı"* gerekiyor. Çünkü *"hiçbir devrimde (halk ayaklanmasında-bn) 'altın orta yol' ayakta tutunamaz. Devrimin doğa kanunu hızla karar verilmesini gerektirir. Lokomotif ya tam gücüyle tarihsel yükselişin en üst noktasına getirilecektir; ya da kendi ağırlıyla başladığı noktaya geri kacak ve zayıf güçlerle onu durdurmaya çalışanları uçuşuma atacaktır."* (Rosa Lüksemburg, Rus Devrimi Üzerine adlı makale)

Dünyadaki ilk “klasik devrimi” gerçekleştiren Fransız Jakobenleri, “yarım devrim yapanlar, aslında kendi mezarlarını kazarlar” diyerek, bu konudaki ilk dersi vermişlerdi. Marks da “bir ayaklanmada savunmaya geçmek, o ayaklanmanın ölümü demektir” sözüyle bunu teyit etti. Her yenilen devrimde ve ayaklanmada, kitleler bu gerçeği bizzat yaşıyorlar. Çünkü karşı-devrim, eskisinden çok daha fazla baskıyı ve şiddeti arttırıyor, sömürü koşullarını ağırlaştırıyor.

O halde yarı yolda durmadan, ayaklanmaları devrime-sosyalizme taşımakla karşı karşıyayız. **Devrim, gündemde olan, çözmekle yükümlü olduğumuz somut bir sorundur. 21. yüzyılı, “ayaklanmalar yüzyılı”ndan “devrimler yüzyılı”na çevirmek için, en başta ona kafaca hazır olmak gerekir. Bunun yolu da ML devrim teorisini özümsemekten, “somut koşulların somut tahlili”ni yaparak günümüze uyarlamaktan geçiyor. Dünyada ve ülkemizdeki her gelişmeye devrim perspektifinden bakmak, her tür faaliyeti devrim hedefiyle yapmak, “devrimin güncelliği”nin pratikteki karşılığıdır. Ve bu yöndeki her çaba değerlidir.**

Temmuz 2021

[illegible]

Onların Eylül'leri üzerine

Bizim Ekim'lerimiz Düşecek!